

NOVA ГАЗЕТА

№ 45 (254) Листопад 14, 2013, Нью-Йорк

№ 45 (254), November 14, 2013, New York

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

**ЯНУКОВИЧ ЗМІНЮЄ ЗОВНІШНІЙ
ВЕКТОР У БІК МОСКВИ**

Стор. 10

АМЕРИКА В ОСОБАХ

**КРИС КРИСТІ: ЛЮДИНА, ГУБЕРНАТОР,
КАНДИДАТ У ПРЕЗИДЕНТИ**

Стор. 6

У ГРОМАДІ

**ТАРАС ШЕВЧЕНКО,
ЯКОГО МИ НЕ ЗНАЄМО**

Стор. 15

ДОВКОЛА СВІТУ

**УКРАЇНЦІ АВСТРАЛІЇ: 65 РОКІВ
НА ЗЕЛЕНОМУ КОНТИНЕНТІ**

Стор. 20-21

ОСІНЬ ПАТРІАРХА

Стор. 16

**23 ЛИСТОПАДА – ПАНАХИДА
В СОБОРІ СВЯТОГО ПАТРИКА**

Стор. 14

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує шановне громадянство на

Відзначення 100-ої річниці з дня смерті Лесі Українки

у неділю, 17-го листопада, о 3-ій год. по полудні

Відкриття

Анна Процик, науковий секретар УВАН у США

Доповіді

«Дискурс української еміграції про Лесю Українку»
Тамара Скрипка, хранителька Музею-Архіву УВАН у США

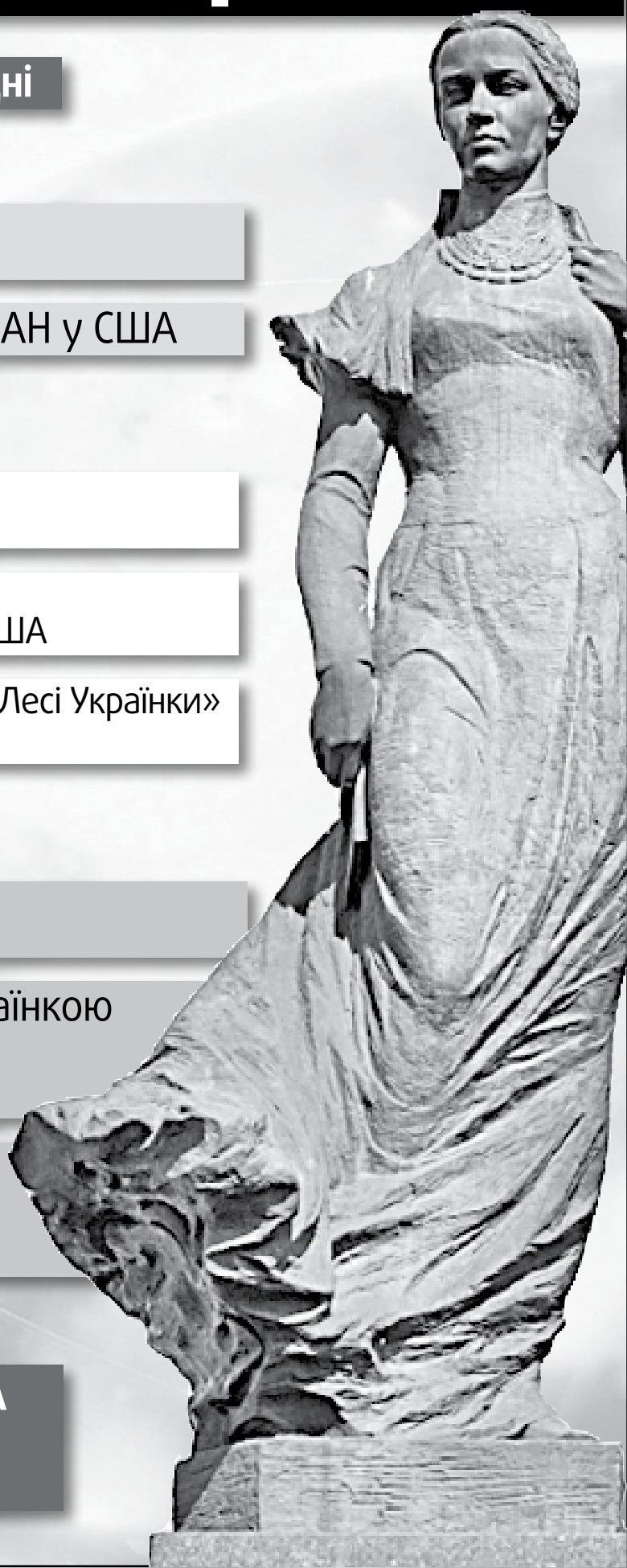
«До ролі Гайне, Гауптмана та Гете у творчих шуканнях Лесі Українки»
Альберт Кіпа, президент УВАН у США

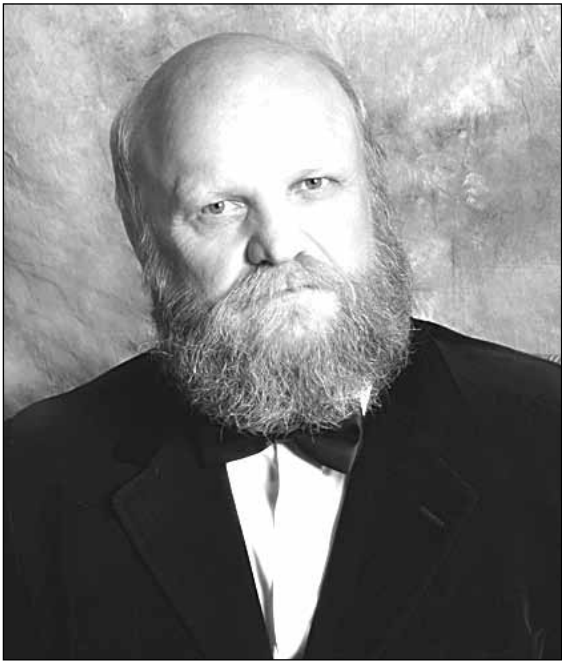
Музична програма

Українські народні мелодії, зібрані Лесею Українкою
Андрій Мілявський, сопілкар,
керівник фольклорного ансамблю «ЧЕРЕС»

Романси Вадима Кіпи на слова Лесі Українки
Соломія Дуткевич, сопрано
Євгенія Палій, фортепіано

Програма відбудеться у будинку УВАН у США
206 West 100th Street, New York, NY 10025
Тел: 212-222-1866

65 років від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Схоже, що всі наші надії на європейське завтра, гаснуть, як лампочки на різдвяній ялинці після закінчення свят. Кліка Януковича, яка зникла водити за ніс власний народ, те саме зробила і з Європою. Вішанючі місії Європарламенту в особах Пета Кокса та Олександра Квасневського кілька місяців поспіль ложили на вуха, Янукович паралельно розвідував ситуацію на московському фронті. І в останній момент різко розвернув іржавий віз своєї політики в бік Москви.

Здавалося б, Європа після цієї клоунади Януковича повинна плюнути вмовляти українського диктатора й надовго зачинити перед Україною двері в свій дім. Але на те вона й Європа, що тамтешні політики розуміють, що в такому разі Україна стане легкою здобиччю російського ведмеда, який тільки й чекає підходящого моменту, аби знову накинута на Україну холмута й вже вкотре загнати її до своєї стайні. В Європі добре розуміють, що асоціація з Євросоюзом потрібна не Януковичу, а Україні. І український народ не винний в тому, що режим кидав до тюрем своїх політичних противників, перетворює систему судочинства на кишеньковий додаток до виконавчої влади, грабує Україну, переводячи всі грошові потоки у бік «сім'ї».

Разом з тим, метушня правлячої кліки довкола так званих євроінтеграційних законів ще раз продемонструвала, що за нас, українців, майбутнє для нашої Батьківщини ніхто не вибудує. Ані місія Кокса-Квасневського, ані єврочиновництво, ані Вашингтон. Наше майбутнє – в наших руках. І якби сьогодні під стіни палаців Януковича в Межигір'ї вишло 500 тисяч протестувальників, то не потрібна була б жодна місія Європарламенту, яка так довго марно вмовляла знахабнілого диктатора випустити Юлію Тимошенко з тюрми. Випустив би за кілька годин. А так сидить у своїх палатах, оточений ходунями, слугами й охоронцями, і вірить, що він справді великий і видатний. І знущується над Україною, граючи з найвною Європою у «кішки-мишки», зорганізовуючи для неї дешеву оперетку з розглядом проблеми Ю.Тимошенко у парламенті, до рішень якого він буцімто не має жодного стосунку.

Під час останнього приїзду Януковича до Нью-Йорку, на сесію Генасамблеї ООН, редакція нашого тижневика поцікавилася у кількох лідерів української громади в США, чи буде організовано акції протесту проти його політики під стінами дипломатичних представництв України. І почула у відповідь: «Та ви що! Він же йде до Європи. Ми тепер з ним, а він з нами». Смішно й гірко було чути такі відповіді від людей, які ніколи не жили з такими як Янукович в одному суспільстві, а тому не знають, на що вони здатні. Смішно й гірко спостерігати й за нинішньою реакцією на черговий «розвод» з боку європейців. Вони все ще вірять Януковичу, все ще запобігають перед ним, дають останній шанс, сподіваючись, що він очиститься від зеківства й совкізму й стане раптом справжнім європейським політиком. Воїстину, наївність так само як і нахабство не має меж.

Помиляється той, хто думає, що ми тут, в Америці, можемо тільки споглядати за всім тим, що діється нині в нашій Україні. Ні, ми можемо впливати на тамтешні події. Нас можуть почути ті, хто нищить сьогодні європейське майбутнє України. До нас можуть з повагою і острахом ставитися лакузи режиму, які прислужують йому за народний кошт тут, у дитмісах. За умови, звісно, що ми не будемо байдужими. І наївними.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Наголоси й акценти

Колись герой російської сатиричної літератури Козьма Прутков мріяв про запровадження «єдиномислія» в Росії. Нині його мрії в сучасній Російській Федерації втілюються в життя. «Національний лідер», як називають Володимира Путіна найбільш віддані політологи і журналісти, висловив публічно своє невдоволення тим, що в Росії є багато підручників з історії, що дуже по-різному тлумачать російське минуле, сприяючи шкідливому плюралізму в головах тамтешніх школярів. Лідер озвучив побажання-наказ, щоб було написано один стандартний під-

КВАДРАТУРА КОЛА

ручник із історії, який дав би вчителям та учням чітке розуміння генеральної лінії Кремля, розуміння, що було добре і що було зле у попередні століття й роки. Язикаті оглядачі вже назвали цей підручник «Коротким курсом історії» В. В. Путіна (за аналогією з «Коротким курсом історії ВКП(б)» Йосипа Сталіна).

Офіційні історики зі складу ще недобитої путінської реформою Академії наук, університетів, а над усе – Російського історичного товариства, кинулися виконувати побажання партії та уряду (справа звична). Не можна сказати, що шкільна історія в Росії не потребує змін і уточнень. Наприклад, питання виникнення Древньоруської держави, що дуже важко викладати по-старому з огляду на існування сьогодні в її історичному центрі незалежної Української держави і очевидний факт наявності Української нації, що суттєво підважує сталі в російській імперській історіографії міфи про древньоруський народ (який ототожнюють з російським), древньоруську мову, про єдність тієї держави і т. ін.

Вирішили російські історики в путінському підручнику відмовитися від поняття «татаро-монгольське іго», замінивши його на «Золоту Орду». Справедливо, адже російські князівства у складі Улусу Джучи мали більше прав, ніж УРСР у складі Радянського Союзу (вони мали власне військо, карбували власну монету, сповідували власну віру тощо).

Хоча й дещо менше, ніж Польща, Чехословаччина, Угорщина і т.д. у межах так званого соціалістичного табору. Та й з сучасними тюркськими і монгольськими автономіями (Татарстан, Башкортостан, Тува, Бурятія, Калмикія, Якутія-Саха) не варто сваритися.

Однак найпринциповішим є питання про ставлення нинішнього російського суспільства до сталінського періоду своєї історії. І це є найважчим у тому завданні, що поставив перед істориками РФ Володимир Путін. Після дегенерації й краху совєтської імперії, занепаду світового комунізму, що втратив рештки своєї привабливості (за винятком комуністичних заповідників на кшталт Куби й Північної Кореї, та ще частково Китаю, де комуністи заповзятю будують капіталізм), у Росії утворився жажливий (враховуючи її традиційну надідеологічність) ідеологічний вакуум. Кремлівський режим без ідеологічної санкції й легітимності своєї влади почувається вкрай незатишно. Тому, щоб позбутися цього убогства філософії, Кремль хапається ось уже 22 роки за все, що здається ідеологічним порятунком. Хапалися за слов'янофілство: мовляв, слов'яни – це мало не єдиний народ (принаймні в межах колишнього СРСР) і тому мають

всі гуртуватися навколо Москви. Хапалися за євразійство: мовляв, Росія – це не Європа і не Азія, а окрема особлива цивілізація – Євразія, з притаманними їй особливо теплими відносинами з тюрко-монголами. Російський історик і політичний діяч Павел Мілюков ехидно зазначив: «Та яка вже там Євразія, суцільна Азіопла...» Тепер хапаються за «Руський мір» – примару нового ідеологічного Кентавра – комунізовану Російську імперію.

Але, як засвідчують деякі настанови путінського «Короткого курсу», надзавданням виступає реабілітація й адаптація сталінізму в його модерних і прийнятих у XXI столітті стилізованих формах до сучасної російської офіційної ідеології. «Олюднити», «лібералізувати» сталінізм дуже важко – це справжня квадратура кола. Але російські «нестори» стараються, і в новому підручнику весь комплекс явищ, що раніше в РФ воліли називати «сталінським соціалізмом» (тоді все, що відбувалося в Німеччині з 1933 року було б логічно назвати «гітлерівським соціалізмом»), тепер буде називатися «радянським варіантом модернізації». Значить, масове нищення людей, ГУЛАГ, Голодомор – це все не просто геноцид і терор, а прагнення великої мети – модернізації й поступу. Чи вистачить сміливості кремлівським історикам визнати, що ця «модернізація» насправді вела до створення системи комунізованого «воєнно-феодального імперіалізму» (так сам Сталін визначав сутність Російської імперії)? Реабілітація сталінізму є насправді спробами легітимізувати сьогодні елементи тоталітарного устрою (не забуваймо, що саме Росія в 1917 році стала колискою тоталітаризму, фашизм в Італії і націонал-соціалізм у Німеччині з'явилися пізніше і під величезним впливом Жовтневого перевороту, що зазначалося у знаменитому листі до Раднаркому СРСР Нобелівського лауреата академіка Івана Павлова: «Ви з величезним успіхом сієте у світі не революцію, а фашизм. До вашої революції фашизму в світі не було») і використати їх в управлінні суспільством. Недаремно режим Володимира Путіна дедалі більше набуває різних рис неосталінізму.

В Україні регенерація сталінізму відбувається у формі відродження комуно-радянського патріотизму. Цей різновид патріотизму має потужний антиукраїнський потенціал, бо такий патріотизм ніколи не передбачав і не передбачає виникнення та існування на радянському просторі незалежних держав.

Він націлений сьогодні на відродження Радянського Союзу в будь-якому вигляді з будь-якою назвою. Відродження не є можливим без ліквідації незалежної Української держави та

маргіналізації Української нації. Тому ті діячі, які сприяють процесу відродження комуно-радянського патріотизму, повинні чесно сказати українському народові, куди вони його ведуть...

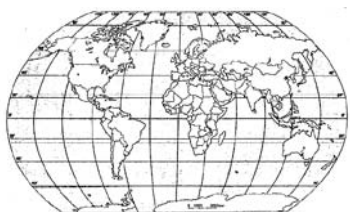
Усі ці елементи радянської мону-ментальної пропаганди, всі ці реконструкції переможних баталій сталінського війська, «визволення» Києва чи Дніпропетровська (суть якого полягала в тому, що на місце відомства партай-геноссе Гімлера постало відомство товариша Берії...) так чи інакше працюють на оспівування генералісимуса та його імперії як чудового зразка, до відродження якого (чи, принаймні, певних його соціально-ідеологічних конструкцій) треба прагнути.

Найбільш виграшною для влади формою психологічної ресталінізації виступає в Україні пропаганда ідеологічного конструкту «великої вітчизняної війни», адже об'єктивно цей конструкт виступає адвокатом сталінізму, водночас ставлячи опонентів перед штучним вибором без вибору: якщо ти проти Сталіна, значить, ти за Гітлера, якщо ти проти Гітлера, значить, ти за Сталіна. Цей конструкт постійно відтворює в свідомості мільйонів людей совєтські «цінності», «радянський народ», якого не було (що показали вельми переконливо події 1991 року) і немає.

Ми бачимо цікаві і небезуспішні спроби ідеологічно об'єднати совєтчину з інтересами сучасного антинаціонального (за своїми прагненнями) олігархічного капіталу в Україні. Тут у нас днями деінде «вічно вчорашні» святкували чергову річницю «ленінюгенда» – ЛКСМУ, комсомолу, що брав найактивнішу участь у всіх злочинах комуноімперії. Зокрема, в одному із міст Донбасу на вулицю вийшли червонопрапорні товариші і вивели діточок у червоних піонерських галстуках. Одного з хлопчиків журналіст запитав: «А ти знаєш, хто такий Ленін?» І політично освічений малюк переконливо відповів: «Це Партія регіонів». Здавалося б, не можна з'єднати ленінізм з його ненавистю до приватної власності і партію «акул великого бізнесу». А, виявляється, цілком можливо... Отже, якщо не відбудеться дрейфу України у бік цивілізованого світу, українцям доведеться жити в специфічному суспільстві, що візьме все найгірше від комунізму і дикого капіталізму. То ж, оновлюючи колишні святкові гасла ЦК КПСС відповідно до поточного моменту, можливо, нас скоро закликатимуть: «Під прапором Леніна до нових перемог олігархічного капіталізму! Ура, товариші!».

Ігор Лосєв,
кандидат
філософських наук
Радіо «Свобода»
Карикатура
з сайту inotv.rt.com

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

На Філіпінах супертайфун «Гаян» забрав життя більше 10 тисяч осіб. Окрім цього, 9,5 мільйона осіб тією чи іншою мірою постраждали від стихії, а 620 тисяч філіппінців змушені були покинути свої зруйновані житла. У регіонах, над якими пронісся цей найсильніший в історії людства тайфун, зруйновано 70-80 відсотків будинків та інших будівель. Про це повідомили офіційні представники філіппінської влади.

ТАЙФУН-УБИВЦЯ НАД ФІЛІПІНАМИ

Однак, офіційно підтвердити точну кількість жертв стихії наразі неможливо, оскільки дуже багато населених пунктів відрізані від решти світу та залишилися навіть без телефонного зв'язку. Серед них – місто Гіван, де мешкає 40 тисяч осіб.

Найбільше постраждали острови Лейте й Самар. Тайфун майже повністю знищив місто Таклобан, де до евакуації мешкало 200 тисяч осіб. Доля багатьох його мешканців невідома. Десятки тисяч філіппінців не можуть повернутися у свої домівки й залишаються в тимчасових притулках.

Поліція зіткнулася з серйозною проблемою мародерства. Позбувшись харчів, води й електрики, люди почали намагатися самостійно добратися до вцілі-

Деякі філіппінські міста після тайфуну «Гаян» виглядають, неначе після ядерного бомбардування

лих запасників їжі та пального. Через це для охорони подібних об'єктів виставлено посилені наряди армії та поліції.

Інформаційні агенції світу повідомляють про рішення Єв-

рокомісії виділити потерпілим від тайфуну «Гаян» на Філіпінах 3 мільйона євро термінової допомоги. Про це заявила єврокомісар з питань розвитку ЄС Кристаліна Георгієва. Кошти

буде направлено на потреби населення районів, які найбільше постраждали, зокрема, на забезпечення питною водою й медикаментами.

На Філіпіні вирушили рятувальники з Європи та США, щоб допомогти визволяти з-під завалів поранених та визначити потреби країни в додатковій допомозі.

За даними метеорологів, максимальна швидкість вітру в епіцентрі тайфуну сягала 87,5 метра на секунду, а висота хвилі, спричинених тайфуном «Гаян», – трьох метрів. Аби уявити силу цього монстра, достатньо лишень зазначити, що він був у 3,5 рази сильніший, ніж сумнозвісний ураган «Катрина», який зруйнував Новий Орлеан.

ЯСИРА АРАФАТА БУЛО ОТРУЄНО?

Після ексгумації тіла колишнього лідера Палестини Ясира Арафата, який помер у 2004 році, швейцарські вчені дійшли висновку, що його було отруєно радіоактивним полонієм.

Про це заявила вдова Арафата Суха Арафат, яка отримала результати експертизи. «Нам відкрили справжній злочин. Це політичне вбивство», – сказала вдова, яка отримала результати експертизи з інституту радіофізики в швейцарській Лозанні, де протягом року досліджувалися останки засновника й першого голови Палестинської національної адміністрації. Напередодні повідомлялося, що висновок експертів одержала також палестинська влада. Після смерті Арафата було законсервовано

Керівництво Палестинської автономії та численні арабські бойові формування вважають, що Ясира Арафата отруїли радіоактивним полонієм ізраїльські спецслужби

його зразки крові, сечі й слини на одязі та зубній щітці. І тільки нині вчені змогли виявити на усьому цьому підвищену концентрацію радіоактивного ізотопу «полоній-210». Прина-

гідно зазначимо, що найвідомішою жертвою отруєння в такий спосіб став колишній офіцер Федеральної служби безпеки (ФСБ) Росії Олександр Литвиненко, який втік до Великої Британії й написав там розвінчувальні книги про російську владу. Лідер Організації визволення Палестини (ОВП) Ясир Арафат помер у 75-річному віці у Франції. Тоді причину смерті не вдалося встановити. Ходили чутки, що Я.Арафат помер чи то від цирозу печінки, чи то від СНІДу.

Після заяви Сухи Арафат й підтвердження з Лозанського інституту радіофізики лідери Палестини та численних палестинських бойових формувань заявили, що отруєння Я.Арафата – це справа рук ізраїльських спецслужб.

РУМУНІЯ: ПОВЕРНІТЬ НАМ КОРОЛЯ!

91-річний колишній румунський король Міхай I готовий знову сісти на трон

У Румунії монархісти вимагають повернути короля. За даними опитувань, відновлення конституційної монархії підтримує майже п'ята частина румунів.

У Бухаресті відбулася демонстрація з вимогою провести в країні референдум про відновлення монархії. Понад тисяча демонстрантів пройшли центральними вулицями Бухареста з гаслами «Монархія врятує Румунію», «Поверніть нам короля!», «Король, повертайся, ми ситі республікою, якою управляють корумповані політики!».

За даними опитувань, відновлення конституційної монархії підтримує майже п'ята частина румунів, найменшою популярністю у них користується нині чинна напівпрезидентська форма правління. Цього літа ідею проведення референдуму з цього питання підтримав президент Траян Бесеску. «Хоча конституція забороняє змінювати форму правління, однак приховувати зростан-

ня числа монархістів у країні немає жодного сенсу. Ми багато обговорювали з радниками, як віддзеркалити це в законодавстві», – сказав глава Румунії. За його словами, одним з варіантів вирішення питання «може стати референдум з відновлення монархічного режиму».

На підтримку відновлення монархії виступає Націонал-ліберальна партія, що входить до правлячої коаліції, а також низка інших політичних і громадських формувань.

Монархію в Румунії було зліквідовано в 1947 році, коли прокомуністичний уряд змусив короля Міхая I зректися престолу. Однак ставлення до королівської сім'ї і з боку влади залишається неоднозначним. Після падіння режиму комуністичного диктатора Ніколае Чаушеску Міхая, якому нещодавно виповнився 91 рік, кілька років не дозволяли повернутися в країну. Потім видали паспорт і повернули фамільні замки та вілли. Проте минулого року розгорівся конфлікт між королем і президентом, який публічно назвав Міхая «російським холуєм» за те, що він в 1944 році вивів Румунію з війни на боці Гітлера, заарештував фашистського диктатора Антонеску й відкрив фронт радянським військам. Під час цього конфлікту Бесеску відмовився прибути до парламенту, де Міхай виступав з промовою з нагоди свого дня народження. У відповідь королівський дім неодноразово критикував главу держави та його політику.

Сторінку підготував
Хома Мусієнко

ЗА ПЕРЕГЛЯД ВОРОЖОГО ТЕЛЕБАЧЕННЯ – СМЕРТЬ

Важко повірити, що в XXI столітті на нашій планеті є місця, де розстрілюють за перегляд чужоземних телепередач

У Північній Кореї на початку листопада за перегляд південнокорейських телепередач, зокрема за перегляд заборонених телевізійних шоу, публічно стратили 80 осіб. Про це повідомила консервативна південнокорейська газета Joong Ang Ilbo, процитувавши анонімне джерело, «знайоме з ситуацією» і «заслугуюче на довіру».

Джерело повідомило, що публічні страти відбулися в семи

різних містах. Велика частина страчених звинувачувалася в перегляді заборонених в країні телевізійних передач. На інтернет-сторінці міжнародної організації північнокорейських іммігрантів «Північнокорейська інтелектуальна солідарність» (North Korea Intellectual Solidarity) повідомляється, що кілька місяців тому надходили повідомлення про плани влади провести серію публічних страт.

Раніше повідомлялося, що в КНДР з кулеметів розстріляли два ансамблі популярних артистів. У північному порту Вонсан влада зібрала 10 тисяч осіб на стадіоні для перегляду розстрілу 8 «ворогів народу». «Режим, очевидно, побоюється потенційних змін у способі мислення людей і завбачливо намагається залякати людей», – йдеться на сайті організації.

Перегляд заборонених телепередач або фільмів, особливо з капіталістичної Південної Кореї, – серйозний злочин у КНДР. Однак організувати тотальний контроль за поширенням заборонених передач і серіалів стає дедалі складніше через широкую поширеність переносних дисків, mp3-плеєрів та можливості нелегально завантажувати відео з інтернету.

АМЕРИКА І СВІТ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Вістку про руйнівний тайфун-монстр «Гаян», який пронісся 8-9 листопада над Філіпінами, в США сприйняли як своє горе. Президент Б.Обама запевнив свого філіппінського колегу Бенігно Акіно, що США готові надати всю можливу допомогу в зв'язку з супертайфуном. Американський президент обговорив з філіппінським колегою необхідність швидкої оцінки того, які саме додаткові американські ресурси зможуть допомогти відновленню спустошених Філіппін.

Ще не встиг вщухнути тайфун, а американські морські піхотинці (marines) вже допомагали філіппінцям, які потрапили в біду. Вони брали участь у рятувальних операціях, доставляючи на військово-транспортних літаках гуманітарні вантажі, які почали прибувати з усього світу.

Така оперативність і співстраждання не є дивними, оскільки Філіппіни – давній і відданий союзник США на заході Тихоокеанського регіону. Взаємини двох країн були скріплені кров'ю, спільно пролитою в кількох війнах: проти колоніальної Іспанії, імперської Японії, а також в Кореї та В'єтнамі.

У самому кінці XIX століття США оголосили війну Іспанії. Після кількох місяців бойових дій колись головна колоніальна держава світу позбулася останніх залишків колишньої величчя й могуті: під контроль Вашингтона перейшли Куба, Пуерто-Ріко й Філіппіни. При цьому за Філіппіни США заплатили Мадриду 20 мільйонів доларів.

Філіппіни розташовані на кількох тисячах островів у субекваторіальній зоні Південно-Східної Азії. Їхня загальна площа становить 300 тисяч кв.кілометрів. Населення – майже 100 мільйонів осіб. Більшість островів – це гори, вкриті лісами. Основу експорту становлять напівпровідники, одяг, продукти переробки нафти й міді, а також кокосова олія й фрукти. Основні торговельні партнери – США, Японія й Китай. Країна часто здригається від катастрофічних землетрусів та вулканів, щороку над нею

проноситься до 10 руйнівних тайфунів.

Філіппіни тривалий час знаходилися на задворках американської політики. Все змінилось в 1930-х роках, коли Японія активізувала свою завоювальницьку політику. В 1935 році США надали Філіппінам значну автономію. Країна стала офіційно називатися Співдружністю (Commonwealth of the Philippines) зі своїми президентом та парламентом, а на 1945 рік було заплановано надання островам повної незалежності.

Після нападу Японії на США було очевидно, що Філіппіни стануть наступною ціллю вторгнення. За півроку, до травня 1942 року, японці захопили всю територію Філіппін, узявши в полон майже 100 тисяч американських і філіппінських військовиків. Токіо створив на завойованих землях маріонеткову республіку, котра стала

Американські морські піхотинці були першими, хто прийшов на допомогу мешканцям Філіппін, над якими пронісся страхотливий тайфун

MARINES У ТАКЛОБАНІ

США допомагають спустошеним тайфуном Філіппінам

Пілоти військово-повітряних сил США вивозять на транспортних літаках філіппінців з найбільш постраждалих від стихії районів

базою для подальшої експансії в Південно-Східну Азію й на південний захід Тихого океану в напрямку Австралії.

20 жовтня 1944 року на пляжі біля міста Пало (котрий нині сильно зруйнований тайфуном «Гаян») почалася висадка американського експедиційного корпусу під командуванням Дугласа Макартура. Японці чинили жорстокий опір: з 352-тисячного контингенту було вбито 336 тисяч. Втрати союзників були на порядок меншими – 14 тисяч військовиків. За час окупації внаслідок воєнних дій, голоду, хвороб та інших бід загинуло більше одного мільйона філіппінців.

У 1946 році Філіппіни здобули довгоочікувану незалежність. Їхній подальший поступ відбувався за активної допомоги США, з якими при всіх режимах зберігалися міцні й дружні зв'язки.

Вашингтон тривалий час використовував Філіппіни як форпост проти червоної загрози

– прорадянського В'єтнаму. На островах знаходилися дві великі американські військово-морські бази: військово-морська Субік-Бей та авіаційна Кларк. Після падіння радянського блоку потреба в цих опорних пунктах, які були найбільшими базами Пентагону за межами Америки, відпала. В 1991 році виверження вулкану практично повністю знищило базу Кларк й сильно пошкодило інфраструктуру Субік-Бей. У Вашингтоні прийняли рішення передати бази філіппінцям.

На початку 1990-х років базу Кларк було передано місцевим ВПС, а Субік-Бей перетворено на безмитний порт на зразок Гонконгу чи Сингапуру. Однак двосторонні військові зв'язки між США та Філіппінами не послабили. Було підписано низку угод, згідно з якими збройні сили двох країн регулярно проводили спільні навчання, а уряд Філіппін дозволив американським військовикам при необхідності використовувати

порт Субік-Бей. Там на напівпостійній основі базуються кораблі ВМС США, підрозділи морської піхоти та американська бойова авіація.

Філіппіни залишаються одним з ключових союзників США, що не входять до НАТО. У Вашингтоні розглядають цю країну як важливий елемент протидії Китаю, котрий претендує на спірні акваторії з багатими покладами нафти й газу. Маніла ж зі свого боку готова й далі підтримувати Америку в обмін на вирішення територіальних суперечок і придушення повстанських рухів – ісламістського на півдні й маоїстського на півночі країни.

Століття активних відносин зі США зміцнили двосторонні зв'язки не тільки у військовій сфері. Хоч філіппінці й хворобливо ставляться до питання своєї незалежності, американський вплив на їхню культуру мав вирішальне значення. Англійська мова повсюдно витіснила іспанську як засіб міжнародного спілкування (на Філіппінах мешкає півтори сотні народностей).

Головною спадщиною майже 350-річного іспанського володарювання виявилася католицька віра (її дотримується 80 відсотків філіппінців) і те, що більшість мешканців країни носять іспанські імена й прізвища. Що ж до американського впливу, то він дається взнаки, наприклад, у музичних уподобаннях, орієнтованих на західну поп-музику, любові до фаст-фуду й популярності таких видів спорту, як баскетбол і бейсбол.

У США мешкає велетенська зарубіжна філіппінська діаспора – майже 4 мільйона амери-

канців мають філіппінське походження.

Усі ці історичні й сучасні зв'язки пояснюють, чому першою зарубіжною країною, що прийшла на допомогу Філіппінам після руйнівного тайфуну, були США. В перші ж дні до спустошеного стихією міста Таклобан прибули американські морські піхотинці (marines) з дислокованого на островах контингенту. Вони взяли участь у розборках завалів, прокладанні тимчасових комунікацій й допомогли охороняти громадський порядок. Тим часом в Субік-Бей стали завантажувати гуманітарну допомогу вантажні літаки «Геркулес» ВПС США.

Державний секретар США Джон Керрі розповів, що американське посольство в Манілі вже в перші години після стихійного лиха виділило значну суму грошей на першу невідкладну допомогу. В ці дні з Америки потоком йдуть харчі, питна вода, ковдри, засоби особистої гігієни, ліки, будівельні матеріали... Прості американці переказують на рахунок фонду допомоги постраждалим філіппінцям кошти.

Незважаючи на фінансові труднощі, які нині переживає Америка, США не залишать Філіппіни, яким на відновлення країни потрібні мільярди доларів, без допомоги. І це на островах знають. А тому сьогодні, коли філіппінський народ, заливаючись сльозами, ховає своїх рідних і близьких, з боєм дивиться на свої села й міста, які після страхотливого тайфуну перетворилися на пустку, уряд Філіппін заспокоює його словами: «Ми вистоемо. Бо нам допоможуть Америка і Бог».

АМЕРИКА В ОСОБАХ

Після того, як губернатор Нью-Джерсі Крис Крісті вдруге виграв губернаторські вибори й оголосив, що балотуватиметься в 2016 році на посаду президента США, впливовий американський журнал «Time» вийшов з профілем Крісті на титульній сторінці й заголовком The Elephant in the Room. Себто, по-нашому «слон у порцеляновій крамниці». Найбільш прямолинійні читачі відразу ж сприйняли це як «дешевий прийом», неетичний удар по губернаторських габаритах і замахали руками: скільки, мовляв, можна говорити про ту надвагу Криса Крісті, він вже схуд вже на 40 паундів й худне далі, а його прес-служба підтвердила, що бос недавно задля

Кристофер Джеймс Крісті народився 6 вересня 1962 року в Ньюарку (штат Нью-Джерсі) в сім'ї Білла й Сандри Крісті. Батько – ірландського походження, мати – родом із Сицилії. «Батько в нашій сім'ї завжди був пасажиром, а мама – водієм», - написав Кристофер у своїй автобіографії.

Виростав він у Лівінгстоні (штат Нью-Джерсі), закінчив місцеву школу, в 1984 році отримав в Університеті Делаверу диплом бакалавра з політології, а в 1987 році закінчив Seton Hall University зі ступенем доктора права. Того ж року отримав право юридичної практики в штаті Нью-Джерсі. У 1986 році одружився на Мері Пет Фостер, з якою познайомився в Делаверському університеті, й сьогодні вони разом виховують чотирьох дітей. Пет зробила кар'єру в інвестиційній банківській справі й тривалий час

зв'язки Крісті з Тіно Фьюмарою на прізвище Грек - одним з головних дійових осіб у злочинному клані Дженовезе. На що Кристофер Крісті, мати якого родом із Сицилії, заявив, що ніколи й не приховував своєї родинності, просто публічно ніхто цим не цікавився. У той же час політологи й журналісти звинуватили його у використанні службового становища для дискредитації перед виборами демократів. Однак все це не завадило «важковаговуку Крісті» втриматися в прокурорському кріслі штату до 1 грудня 2008 року. А далі сходи повели його лише вгору.

Балотуючись у губернатори штату Нью-Джерсі, він виграв і уперше за 12 років цей пост посідає республіканець. Крісті з родиною навіть не переїздить до офіційної губернаторської резиденції в Принстоні, як це робили

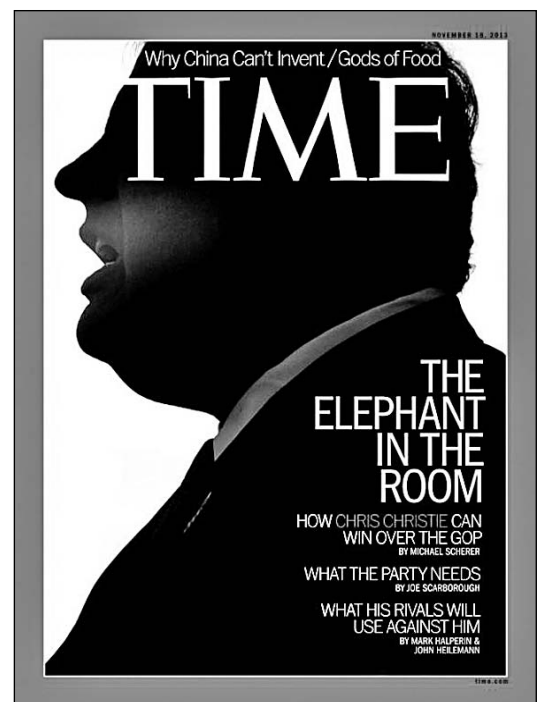
Майбутній кандидат у президенти Крис Крісті з нині чинним президентом США Бараком Обамою

СЛОН У ПОРЦЕЛЯНОВІЙ КРАМНИЦІ

5 листопада Криса Крісті вдруге переобрано на посаду губернатора штату Нью-Джерсі

Крис Крісті з родиною після другої перемоги на губернаторських виборах

Обкладинка журналу «Time», листопад 2013 р.

цього зробив спеціальну операцію – lap band surgery.

Крутолюбші читачі блискучої метафору «Таймсу» оцінили й почали ще активніше обговорювати шанси представника «великої й старої партії слона» виграти наступні президентські вибори. Тим паче, що в тій самій «порцеляновій крамниці» він починає займати дедалі більше місця.

Багато років тому, в 70-ті роки минулого століття, Рассел Бейкер, оглядач газети «Нью-Йорк таймс» і володар Пулітцерівської премії, висунув теорію про те, що особа, чиє ім'я найбільше на слуху, має найбільші шанси стати президентом США. Єдине, треба робити поправку на те, що в ті часи не було такої армії PR-щиків і вони не володіли таким потенціалом прийомів, як сьогодні.

А сьогодні на язичі в журналістів і політичних оглядачів крутиться ім'я Криса Крісті, 51-літнього губернатора штату Нью-Джерсі, юриста за освітою, порядного сім'янина, батька чотирьох дітей, католіка за віровизнанням, який різко виступає проти абортів і одностатевих шлюбів.

працювала на Вол-стріт в компанії Cantor Fitzgerald.

Кристофер же прямував своєю професійною стежкою і про велику політику не мріяв. У 1987 році він почав працювати в юридичній компанії Dughi, Hewit & Palatucci - спеціалізувався на цінних паперах, апеляційній практиці, виборчому праві й урядових справах. Через 6 років став партнером власника фірми.

У 1994-му його обирають членом законодавчих зборів округу Моріс (штат Нью-Джерсі) і його місцева політична кар'єра триває до 1998 року. Тоді ж він починає активно лобювати інтереси енергетичних компаній, й неабиякі фінансові здібності дають йому нагоду стати головним збирачем грошей (top fundraiser) у президентській передвиборчій кампанії Джорджа Буша-молодшого в 2000 році. Буш перемагає й номінує Криса Крісті на генерального прокурора штату Нью-Джерсі, що викликало здивування й неабияку критику через відсутність у номінанта досвіду в сфері кримінального права. Крім того, всюдишущі журналісти розкопують родинні

більшість його попередників, а залишається жити в тому самому містечку Мендем, у якому мешкав і до виборів.

Своє губернаторство Крис Крісті розпочав із заяви, що треба жити, «виходячи зі своїх засобів для існування й в залежності від статків» і майже на третину скоротив бюджет штату за рахунок соціальних програм, коштів на охорону довкілля й зарплат учителів. Вчителі обурилися, але Крісті заявив, що «не збирається влаштовувати шоу», провів голосування серед населення штату, в результаті якого, як це не дивно, з'ясувалося, що симпатії більшості, не переважної, але більшості – на боці губернатора, хоча рейтинги його після непопулярних рішень поповзли-таки донизу. «Якщо губернаторові вдасться оздоровити економіку Нью-Джерсі, навіть «драконівськими методами», то популярність до нього повернеться й про «ціну питання» ніхто й не згадає», - тишіли публіку консерватори.

Можливо, так би воно й сталося, якби не ураган Сенді, який спустошив велику частину Нью-

Джерсі й завдав штатові колосальних збитків. З одного боку, гідність і мужність, з якими повівся губернатор під час стихійного лиха, заслужено піднесли його рейтинги, з іншого ж, людські й фінансові збитки та втрати надовго поховали його «драконівський план» оздоровити економіку штату.

Тим часом, конфронтація Кристофера Крісті з вчителями, яка лише поглибилася, нагадала про республіканські налаштованій пресі конфлікт президента Рональда Рейгана з профспілками авіадиспетчерів і вона почала уподібнювати нью-джерзійського губернатора до Рональда Рейгана.

Консерватори оприлюднили нову порцію панегіриків на адресу губернатора, поступово готуючи публіку до того, що такий політик цілком може стати кандидатом від республіканців на наступних президентських виборах. Чому? По-перше, виборці люблять тих, хто не боїться діяти на протигагу істеблішменту. В цьому плані радикальне скорочення бюджету штату - аргумент на його користь. По-друге, Крісті пообі-

цяв не підвищувати в Нью-Джерсі й без того одні з найвищих в країні податків, що на руку супротивникам політики Обами. По-третє, на сьогодні в Республіканській партії немає яскравих кандидатів, які однозначно могли б затьмарити Криса Крісті. Хіба що епатажна Сара Пейлін, яка днями публічно назвала фізичний стан нью-джерзійського губернатора, який є її однопартійцем, «екстремальним».

Коли Криса Крісті журналісти запитали, чому той вирішив балотуватися в президенти, він процитував слова своєї матері, яка колись у юності напучувала його, що «любов без поваги завжди швидкоплинна, але якщо повага зростає, то такі почуття завжди переростають у тривале й міцне кохання». «Тоді вона, звичайно, говорила про жінок, - сказав губернатор. - Але з роками я зрозумів, що ця порада прикладається й до Америки. І сьогодні, можливо, більше, ніж коли-небудь раніше...»

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКА ВІДЗНАЧИЛА
ДЕНЬ ВЕТЕРАНІВ

11 листопада президент США Барак Обама разом з мільйонами американців віддав належне чоловікам і жінкам, які служили у збройних силах країни. Вранці президент з дружиною Мішель приймали групу ветеранів та їхні родини в Білому домі, а пізніше на Арлінгтонському національному цвинтарі президент поклав вінок з квітів до могили невідомого солдата.

У своєму виступі на Арлінгтонському цвинтарі президент заявив, що країна в боргу перед ветеранами за їхню віддану службу в ім'я свободи й демократії. Він пообіцяв і далі підтримувати ветеранів, які повертаються з поля бою в Афганістані в час, коли США планують закінчити наступного року найдовшу війну у своїй історії.

На День ветерана американці вшановують своїх ветеранів парадом і відкриттям пам'ятників невідомим солдатам. У штаті Оклахома, наприклад, 11 листопада було відкрито новий пам'ятник, який є меншою копією відомого меморіалу ветеранам В'єтнамської війни у Вашингтоні. День 11 листопада вперше відзначено у США в 1919 році як День миру в зв'язку з першою річницею закінчення Першої світової війни. Назву цього свята замінено на День ветерана у 1954 році для вшанування американських ветеранів усіх воєн.

АВІАНОСЕЦЬ
«ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН»
ПОСПІШАЄ НА
ДОПОМОГУ ФІЛІПІНЦЯМ

Президент США Барак Обама висловив співчуття філіпінському народові в зв'язку зі стихійним лихом – тайфуном «Гаян», внаслідок якого загинуло щонайменше 10 тисяч філіпінців. «Сполучені Штати вже надають значну гуманітарну допомогу, і ми готові й далі допомагати філіпінському уряду й народу у відновленні країни. Наші думки й молитви з мільйонами людей, які постраждали від цього руйнівного тайфуну», – сказав Б.Обама.

Міністр оборони США Чак Гейгел підписав наказ про відрядження авіаносця «Джордж Вашингтон» до берегів Філіпін для участі в рятувальних операціях й відновлюваль-

них роботах після руйнівного тайфуну «Гаян». За даними Пентагону, США нададуть Філіпінам техніку для пошуку й порятунку постраждалих з повітря, середні й важкі гелікоптери для евакуації населення й літаки для перевезень. Військове відомство США координуватиме свої дії з посольством США в Манілі та агентством з міжнародного розвитку (USAID).

Головною метою місії Пентагону на Філіпінах є проведення пошуково-рятувальних операцій за підтримки вантажних гелікоптерів, літаків та служб логістики. США також здійснять термінові поставки товарно-матеріальних цінностей постраждалим від стихії країні, а також нададуть грошову допомогу. Агентство з міжнародного розвитку США продовжить спостереження за наслідками тайфуну «Гаян».

АМЕРИКАНЦІ КУПИЛИ
П'ЯТУ ЧАСТИНУ
ДЕРЖБОРГУ УКРАЇНИ

Американська інвестиційна компанія Franklin Templeton Investments викупила до 20 відсотків державного боргу України. Про це 10 листопада з посиланням на агенцію Bloomberg повідомила газета The Financial Times.

Сукупна вартість куплених інвесткомпанією українських цінних паперів становить 5 мільярдів доларів. За інформацією газети, Franklin Templeton Investments минулого літа викупила також українських держоблігацій на 171 мільйон доларів з терміном погашення в 2023 році.

Раніше в цьому році перший віце-прем'єр України Сергій Арбузов та міністр фінансів Юрій Колобов відвідували штаб-квартиру компанії Franklin Templeton Investments у каліфорнійському місті Сан-Матео, щоб переконати її керівництво в надійності вкладень в українську економіку.

Однак у самій Franklin Templeton Investments відмовилися прокоментувати повідомлення The Financial Times.

Як відомо, в 2014 році Україна повинна повернути кредиторам майже 10 мільярдів доларів. В кінці вересня різко зросла вартість страхівки від дефолту України – вона перевищила 1000 пунктів. Це означає, що вірогідність відмови Києва від своїх боргів інвестори оцінюють у 10 відсотків.

БІЛИЙ ДІМ
ШУКАЄ ЗАМІНУ
ДИРЕКТОРОВІ АНБ

Після грандіозного скандалу, пов'язаного з підслуховуванням Агентством національної безпеки (АНБ) США мільйонів людей у всьому світі, серед яких опинилися й 35 керівників держав, Білий дім змушений шукати заміну керівникові АНБ Кіту Александеру. Адміністрація Обами з радістю використовує ту обставину, що К.Александр навесні 2014 року має право вийти на пенсію й активно шукає йому заміну.

Однак колишній високопоставлений працівник АНБ Вільям Бінні, який вважає, що масштабні шпигунські програми АНБ порушують Конституцію США й не є абсолютно необхідними для попередження актів тероризму, не сподівається, що політика нового директора АНБ, навіть попри недавній міжнародний скандал, кардинально відрізнятиметься від дій його попередника.

«Я не вірю, що щось суттєво зміниться, якщо не поміняються самі засади діяльності АНБ. Адже вони розроблялися не тільки з абсолютним ігноруванням прав свобод американських громадян, а й з повним нехтуванням права інших держав захищати своїх громадян. В АНБ й досі переконані, що вони можуть робити на планеті все, що їм заманеться, і ніхто їм на цьому світі не указ», – сказав В.Бінні.

ДЖОН КЕРРІ:
«ІРАН ВІДМОВИВСЯ
ВІД ЯДЕРНОЇ УГОДИ»

Державний секретар США Джон Керрі заявив 10 листопада, що Іран відмовився укладати угоду щодо своєї ядерної програми на переговорах у Женеві між Тегераном і представниками п'яти постійних членів Ради Безпеки ООН та Німеччини.

У пресі з'явилися повідомлення, що угоду не уклали через те, що проти неї виступала Франція, але в розмові з журналістами в Абу-Дабі Джон Керрі заявив, що «французи її підтримали». Втім, сказав Керрі, Іран не зміг погодитися з текстом угоди «у цей конкретний момент». За його словами, він сподівається, що протягом найближчих місяців

буде розроблено угоду, яка задовольнить всі сторони. Представники «шістки» та Ірану мають знову зустрітися 20 листопада.

За повідомленнями в пресі, угоду не було досягнуто, оскільки Франція вимагає припинити будівництво заводу з виробництва «важкої води», яку можна використувати у виробництві плутонію для ядерної бомби. Однак, за словами дипломатів, головною перешкодою на шляху угоди стало те, що Іран наполягав на офіційному визнанні його права на збагачення урану.

Ізраїльська газета Jerusalem Post цитує неназваного високопосадовця США, який сказав, що текст робочого документу було схвалено, але він вимагав від іранської сторони занадто багато.

ВАШИНГТОН
МОЖЕ ПЕРЕГЛЯНУТИ
САНКЦІЇ ПРОТИ КУБІ

Сполучені Штати можуть переглянути економічні санкції проти Куби, введені американською адміністрацією ще в 1960 році. Про це 8 листопада заявив президент США Барак Обама під час відвідин Флориди.

«Ми повинні бути вдумливими творцями, продовжуючи оновлювати нашу політику», – сказав Обама і додав, що санкції проти Куби було введено більш як півстоліття тому й нині вони можуть вже бути не такими актуальними. Президент США також підкреслив, що перегляд ухвалених у 1960 році санкцій дозволить кубинцям вийти на новий рівень спілкування зі світом, а новою поколінням американців – знайти нові механізми в рішенні проблем двосторонніх відносин.

Економічні санкції проти Куби було введено у відповідь на експропріацію комуністичною владою Куби власності американських громадян та корпорацій. У 1962 році санкції було доведено до рівня майже повного ембарго. Як умову для зняття санкцій, США вимагали від Гавани поваги до прав людини на Кубі, припинення ліквідації демократичних засад, дозволу на розбудову на острові громадянського суспільства.

США ВТРАТИЛИ ПРАВО
ГОЛОСУ В ЮНЕСКО

Американська делегація втратила право голосу в Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО) після того, як Вашингтон відмовився переказати свій щорічний внесок до бюджету цієї поважної міжнародної організації на знак протесту проти визнання в 2011 році Палестини повноцінною державою-членом ЮНЕСКО.

Втрата голосу означає, що США не зможуть брати участь у рішенні принципових питань у рамках організації. Зокрема, американці не зможуть лобювати виділення ко-

штів на такі важливі для них проекти, як боротьба з екстремізмом через освіту й захист рівності статей в нерозвинутих країнах.

З припиненням американського фінансування ЮНЕСКО вже згорнуло низку програм, котрі США вважали ключовими. Йдеться, зокрема, про фінансування будівництва систем водопостачання в Іраку й програму інформування школярів різних країн про єврейський Голокост.

США відмовилися від фінансування ЮНЕСКО у відповідності з власним законодавством, котре забороняє виділення коштів будь-яким міжнародним організаціям, котрі визнають Палестину своїм повноцінним членом. Адміністрація Обами кілька разів робила спроби скасувати положення цього закону, однак безуспішно, натикаючись на спротив потужного проізраїльського лоббі в Конгресі.

У НЬЮ-ЙОРКУ
ВЖЕ ГОТУЮТЬ
РІЗДВЯНУ ЯЛИНКУ

Біль входу до Рокфеллер-центру в центрі Нью-Йорка розпочали встановлювати різдвяну ялинку. 23-метрову красуню породи «норвезька ялина» привезли цього року з лісового господарства поблизу міста Шелтон (штат Коннектикут).

У найближчі два тижні ялинку прикрашатимуть. На неї почіплять гігантську гірлянду з 45 тисяч світлодіодних різнокольорових лампочок. На верхівку різдвяної ялинки буде прикріплено велетенську кришталеву зірку діаметром 2,9 метра, яку за спеціалізованим створили в 2009 році майстри знаменитої австрійської фірми «Сваровські». Вона складається з 25 тисяч кришталевих пластин і важить майже 250 кілограмів.

Цього року урочиста церемонія запалювання святкової ялинки, початок якої сягає далекого й трагічного для нас, українців, 1933 року, відбудеться 4 грудня. З цього моменту в США офіційно стартує різдвяний сезон. За традицією, якої домоглися й започаткували американські українці, новорічно-різдвяне дерево «погасне» 7 січня, на православне Різдво.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника:

Валерій ЧАЛИЙ – відомий український політолог і дипломат, колишній заступник міністра закордонних справ України, заступник генерального директора Центру Разумкова з міжнародних питань. Народився 1 липня 1970 року у Вінниці. Вищу освіту здобув у Вінницькому педагогічному інституті (історичний факультет) та аспірантурі Інституту міжнародних відносин Київського університету ім. Т. Шевченка (міжнародне право). Працював у групі консультантів та референтів Президента України, в апараті Ради національної безпеки та оборони, Верховної Ради, Міністерства закордонних справ України. Працює й мешкає в Києві.

– Валерію Олексійовичу, нині ми фактично знаходимося на європейській фінішній прямій. До Вільнюського самміту залишилося два тижні. Як Ви оцінюєте готовність до нього України?

– Ситуація передбачувана в своїй непередбачуваності. І це ненормально. Фактично за два тижні до дуже важливої події для нашої країни, самміту «Східного партнерства», ми й досі не можемо сказати, чи буде підписано угоду про асоціацію у Вільнюсі. Іде якась дуже брудна й дуже нечесна гра. Партія регіонів у Верховній Раді дає всім нам зрозуміти, що ані Янукович, ані його команда підписувати угоду не хочуть і не збираються. Вони знову переорієнтовуються на Москву. Ми є свідками історичного моменту – Україну вже вкотре намагаються зрадити владоможці.

– А, можливо, Янукович тягне до останнього, щоб випробувати нерви європейців на міць? А потім візьме та все одним махом і підпише – і необхідні закони, і саму угоду. Він зрозумів, що з європейцями можна грати в «кішки-мишки». Адже ще влітку казали, що «дедлайн» буде 21 жовтня, але ця дата минула, а ніхто її навіть і не помітив.

– Це тому, що Європа хоче підписати з Україною угоду. Ось тому вона й терпить цю гру, дає Україні можливість наверстати втрачений час.

Нині ключова дата, котру вже неможливо буде пересунути, це 18-19 листопада, коли відбудеться засідання Ради Європейського Союзу на рівні міністрів закордонних справ. Очевидно, що саме там прийматиметься остаточне рішення про підписання чи непідписання угоди про асоціацію.

– Але нещодавно міністр закордонних справ Польщі Радослав Сікорський озвучив вже іншу дату – він сказав, що підписати угоду можна і в 2014 році.

– Це план «Б», про який усі намагаються не говорити, і всі заперечують його існування – перенесення підписання на наступний рік. На мій погляд, цей варіант – гірший. Я вважаю, що при такому підході Україна не підпише угоду про асоціацію з ЄС не тільки в 2014 році, а й у найближчі роки. Тому що включаться нові фактори. Насамперед зовнішній. Він нікуди не дінеться, й Росія продовжуватиме свою лінію й свій тиск. І внутрішній фактор – президентські вибори в Україні. Тому, я думаю, заява Сікорського, радше, стимулююча. Він все ж намагається підштовхнути Україну до правильних дій.

ВАЛЕРІЙ ЧАЛИЙ: «ЗІРВАВШИ САММІТ У ВІЛЬНЮСІ, УКРАЇНА ВТРАТИТЬ ІСТОРИЧНИЙ ШАНС»

Валерій Чалий (перший зліва) серед учасників круглого столу «Самміт Україна-ЄС: втрачена можливість чи планомірний розвиток відносин» в Інституті імені Горшеніна в Києві

– Правильні дії – це передусім вирішення питання Юлії Тимошенко?

– Я не вважаю, що в нас є питання тільки Юлії Тимошенко. У нас є три блока питань, котрі нині визначено пріоритетними. Це реформа прокуратури. Тут «дорожня карта» зрозуміла – необхідно ухвалити бодай у першому читанні закон «Про прокуратуру». Це цілий блок, котрий торкається виборів. Це не тільки зміни до закону «Про вибори народних депутатів», це й вибори президента, й місцеві вибори.

Ну, й третє питання – це вибіркове судочинство. Це питання Юлії Тимошенко. Не думаю, що європейці підписуватимуть з нами угоду в умовах перебування Юлії Володи-

мирівни в тюрмі. Це для них принципово. І навіть якщо підпишуть, то питання все одно не знімається, адже далі необхідно буде проводити процес ратифікації. Ніхто жодних угод не ратифікуватиме, доки Юлія перебуватиме в тюрмі. Все вирішиться 13 листопада – якщо регіонали прийдуть на позачергове засідання Верховної Ради й проголосують за підготовлені закони, то угоду у Вільнюсі буде підписано. Якщо ж ні – то попереду нас чекають дуже невеселі часи. Росія візьметься перетворювати Україну на свою губернію. Зірвавши самміт у Вільнюсі, Україна надовго втратить історичний шанс.

– А навіщо, на Вашу думку, було створено робочу

групу Верховної Ради для вирішення питання лікування Юлії Тимошенко за кордоном?

– Це звичайнісіньке оказамілювання. Якби Янукович хотів відпустити Юлію Тимошенко на лікування за кордон, він зробив би це протягом години. І всі ці ефремови, чечетови відразу ж за все, що він наказав би, проголосували б. А так це все гра, затягування часу, бажання Януковича затягнути вирішення цієї справи. Від засадничого питання несправедливості українських судів перейшли до обговорення лікування за кордоном. Така логіка не витримує жодного аналізу. Для всіх стало очевидним, що справа Тимошенко – це політичне питання. На терезах

знаходиться відповідність Януковича посаді президента.

Найпотворніше в цій справі, що дехто пропонує відправити Юлію Тимошенко на лікування до Німеччини в кайданах. Я запитував у колег в Європі: «Як ви до цього ставитеся?» Вони відверто кажуть: «Ми не уявляємо такої ситуації, щоб Тимошенко водили в кайданах, охороняли наглядачі». Та й канцлер Німеччини Ангела Меркель сказала, що її країна не допустить такого знущання над незаконно ув'язненою жінкою, політиком.

Виглядає так, що весь цей спектакль, який ми спостерігаємо останнім часом, має на меті одне – зірвати угоду про асоціацію з ЄС.

– Що буде, якщо її буде зірвано?

– Мій прогноз такий: в разі провалу європейської інтеграції дуже швидко прийде інша, євразійська інтеграція. Тому що внутрішніх ресурсів в Україні абсолютно недостатньо, щоб закрити ті проблеми, котрі нині існують. Їх можна в ручному режимі закривати в економіці, фінансовій сфері тиждень, місяць, рік, але не більше.

Це непідписання буде загрозливим не тільки з точки зору економіки, а й з точки зору грандіозного розчарування навіть серед політичних еліт. Тому що всі нині раптом стали євроінтеграторами. Всі нині рухаються до якоїсь мети. І уявіть собі, що ця мета просто щезає. Це буде фрустрація. І далі цей вакуум буде заповнено з допомогою наших затятих «друзів» на північному сході. Просто так зависнути й проводити лінію двох інтеграцій, як радить Азаров, не вийде.

– **А взагалі нам потрібна ця асоціація? Вона щось конкретне дає?**

– Я не вважаю, що відразу після її підписання настануть революційні зміни. Це тільки вудка, котрою можна ловити рибу. Вона автоматично жодних результатів не дає. Єдиний результат, який буде помітно відразу, – закінчатся розмови про зміну євроінтеграційного курсу. Як тільки Україна підпише угоду про асоціацію, ми вже розмовлятимемо зовсім в іншому форматі з російською стороною.

Більше того, я гадаю, що після підписання угоди з ЄС українська сторона, президент і уряд, зроблять кроки назустріч Митному союзові. Можна буде підписати цілу низку угод (Азаров заявляв, що їх може бути до 70), через певні компроміси з тих питань, котрі цікавлять Володимира Путіна особисто.

– **Цього року Володимир Путін очолив рейтинг найвпливовіших людей планети за версією журналу Forbes. Барак Обама опинився на другому місці. Як Вам така ротація президентів?**

– У мене інші критерії впливовості політиків. Але якщо ми говоримо про політиків й керівників держав, про «вершителей доль світу», то очевидно, що Володимир Путін нині дуже помітний у світі. І Росія в цілому звертає на себе увагу. Хоч і зі знаком мінус.

один. Але, повторюю, зі знаком мінус.

– **Власне, багато хто нині називає Обаму «кульгавою качкою».**

– Підтримка Обами в США залишається високою, навіть якщо порівнювати з популярністю Путіна в Росії. Не кажу вже про нашого президента. Хоча дійсно він стикається з серйозними проблемами й натикається на спротив тих, хто не хоче щось кардинально змінювати. А змінювати треба, тому що змінюється все, в тому числі й такі важливі для американців речі як добробут, перспектива для їхніх дітей. Багаті хочуть утримати все як було. Аби не порушували залишилися їхні мільйони й мільярди. Бідні вже не можуть жити так далі. Обама намагається зменшити прірву між багатими й бідними, дати людям бодай медичне страхування. Багаті, яких представляють у Конгресі республіканці, ставлять йому палиці в колеса, блокують його ініціативи. Але разом з тим вони втрачають довіру народу, що виляється в поразку на виборах до Конгресу, які мають відбутися наступного року. Якщо демократам вдасться завоювати більшість в обидвох палатах американського Конгресу, Обама вільніше почуватиметься й таки проведе свої реформи. Нині ж Палата представників, де більшість утримують республіканці, блокує все, що він пропонує. Не встигне

шпигунства й нормальних міжнародних відносин. Я вважаю, що Сполучені Штати перейшли цю межу, якщо правда, що прослуховуються лідери держав, Ватикан, конклави, мільйони громадян в усьому світі, далекі від терористичних організацій. Це абсолютно ненормально. По-перше, така ситуація свідчить про непрофесіоналізм АНБ, якщо це розвінчав один контрактник Сноуден, який отримав доступ до найпотаємніших таємниць. По-друге, персональні дані, які збирає АНБ, можуть потрапити до рук, на які АНБ навіть і не сподівається. Адже ця служба продемонструвала, що вона ту інформацію, яку добуває, не може захистити від розголошення. По-третє, навіть демократичній країні

каденції його можуть заарештувати. Як Ви вважаєте, чи можливий «український сценарій» в Грузії, маю на увазі ув'язнення Юлії Тимошенко?

– Це все епізоди, наслідки. А проблема полягає в тому, що на пострадянському просторі дуже складно тим, хто є справжніми державними діячами. А я вважаю, що Саакашвілі, при всіх його помилках, видатний державний діяч. Він мав мету, а тому встиг так багато зробити. Він не боявся йти на рішучі кроки, від відрізав від себе тих, хто прагнув нажитися біля державного корита. Це політик великого масштабу і він має велике майбутнє. Досвід Грузії, її уроки дуже корисні, до речі, для України.

25 разів приїздили до Києва співголови місії Європарламенту Олександр Кваснєвський та Пет Кокс, намагаючись вмовити Януковича виконати вимоги ЄС, аби відкрити Україні шлях до кращого майбутнього

У ці дні Юлія Тимошенко звернулася із заявою, в якій стверджує: «Віктор Янукович останні тижні вже насмерть ногами забиває угоду про асоціацію»

– **Можливо, зіграла свою роль ситуація на Близькому Сході?**

– Безперечно. Саме ситуація в Сирії, яка ще не завершилася, й дала підстави для такої оцінки впливовості політиків. Хоч у Сирії Путін дбав не про мир і роззброєння, а про збереження російського впливу й подальший продаж режиму Башара Асада зброї. Також Путін не допустив європейської інтеграції Вірменії. Все це й поставило його фігурою номер

він ще оголосити про свою ініціативу, як вони вже кричать: «А ми проти!»

– **Очевидно, що на рейтинг Путіна вплинув і шпигунський скандал, пов'язаний з діяльністю Агентства національної безпеки (АНБ) США. Як Ви гадаєте, Обама справді не знав, як він каже, що АНБ підслухувало Ангелу Меркель?**

– Я гадаю, що світ підійшов до такої межі, коли необхідно переглянути співвідношення

таке масштабне підслуховування?! Це ж явний перебор! Тому Обама має ставити питання про докорінну реформу АНБ. Ця служба в нинішньому її вигляді Америці, якщо вона хоче бути справді демократичною країною, а не поліцейською державою, не потрібна.

– **Давайте поговоримо про пострадянський простір. Недавно поки що чинний президент Грузії Михайло Саакашвілі заявив у Брюсселі, що після закінчення його**

– Які саме уроки Ви маєте на увазі?

– Україна потребує активних політиків, які за мету ставлять не власне збагачення, а інтереси держави. Нам потрібен свій Саакашвілі. Політик з амбіційними цілями й притому не хапуга, не одержимий владою заради влади. Україні бракує лідерів масштабу Саакашвілі, котрі можуть йти на непопулярні рішення й не думати про своє місце сидіння через рік чи через два, а думати, що зробити для

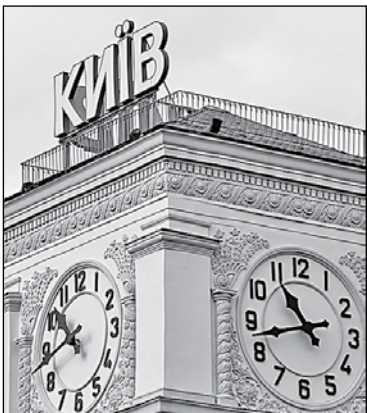
своєї країни, як залишити слід в історії. У нас таких політиків ані сьогодні, ані вчора, на жаль, немає й не було. А без них жодна країна, яка проходить такий складний етап модернізації, формування політичної нації, ніколи не здолає цей етап. Так і топтатиметься на місці, що ми й спостерігаємо на прикладі нашої держави. Грузії ж у цьому плані дуже поталанило. І той, хто збирається кидати Саакашвілі за ґрати, зробить велику помилку. Грузинський народ цього ніколи не вибачить.

– **Вам не здається, що грузинські вибори підкреслили певну загальноєвропейську тенденцію: на зміну яскравим харизматикам приходять сірі, невиразні фігури. Згадайте, якими були попередні європейські політики – Сильвіо Берлусконі, Жак Ширак, Ніколя Саркозі, Тоні Блер... Їм на зміну прийшли зовсім невиразні – Енріко Летта, Франсуа Олланд. Власне, й Ангела Меркель виглядає «сірою мишкою» на тлі таких своїх попередників як Гельмут Коль чи навіть Герхард Шредер.**

– Я з вами згодний, але я не можу сказати, чому так відбувається. Хоча стосовно Ангели Меркель я не погоджуюся. Навпаки, Герхард Шредер осоромився, коли після закінчення свого канцлерства пішов працювати в російський «Газпром». Це дуже низько для такої фігури. А Ангела Меркель сьогодні – це потужна політична постать в Європі. Так само я не вважаю, що Сильвіо Берлусконі був яскравим політиком. Можливо, яскравим плейбоем, але не політиком. Хоч ви маєте рацію, що така тенденція має місце. І не тільки в Європі, а й у світі. Візьмімо хоча б сьогоднішніх лідерів Ізраїлю чи Палестини. В порівнянні зі своїми попередниками вони справді виглядають як «сірі мишки». Це ж стосується й Франсуа Олланда. Для Франції такий президент – це дуже невисокий рівень у порівнянні з де Голем, Міттераном, Шираком. Взагалі-то я бачу ще одну тенденцію в Європі, яка тільки-но зароджується, – на зміну лібералам, які сповідують політику мультикультуральності, приходять національно зорієнтовані політики, які захищатимуть свої країни від неконтрольованого напливу мільйонів чужинців-емігрантів. Це вже видно на прикладі Норвегії, де до влади прийшли саме такі політики. Різно підвищується популярність лідерки Національного фронту Марі Ле Пен у тій же Франції, яка хоче бачити Париж і Францію французькими, а не новітнім Вавилоном. Ідея мультикультуральності не витримує випробування часом. Така реальність. Світ стрімко змінюється і важливо, щоб Україна це вчасно усвідомлювала й робила правильні висновки.

**Інтерв'ю провела
Олена Яхно**

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

Диригована Януковичем парламентська більшість від Партії регіонів «зарубала» 13 листопада законопроекти, необхідні для підписання 28 листопада у Вільнюсі угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Таким чином, на очах у всього світу януковичі нищать європейську перспективу для України й знову тягнуть її у стайню, яка змінила назву з СРСР на Митний союз. Реакцію на події у Верховній Раді 13 листопада змальовують коментарі народних депутатів, політиків та політологів.

Арсеній Яценюк, «Батьківщина»:

– Головне слідче управління генпрокуратури нині раптом реанімувало справу захисника Юлії Тимошенко Сергія Власенка, яку було порушено п'ять років тому, за якою немає ніяких свідків, за якою немає ніяких доказів і приймає рішення здати паспорт і заборонити йому виїзд... І це за два тижні перед саммітом! Це абсолютно чітка відповідь, що в них відбувається в голові. Все, що відбувалося у Верховній Раді 13 листопада, і все, що відбувається з Власенком, – абсолютно чітка відповідь на всі запитання. Ніхто нікуди не збирається йти. Ну, хіба що, якщо їм скажуть, що ви можете Власенка закрити і по Тимошенко ще п'ять кримінальних справ відкрити, і ми тоді можливо розглянемо питання, і ви зможете вступити до ЄС. Ну, тоді це їх влаштує. Але Європа не здає принципів, а нині йдеться саме про принципи.

Ми звернулися до місії Кокса і Квасневського з проханням продовжити їхню місію, щоб вона працювала до останнього дня, до самітнього самміту у Вільнюсі (13 листопада Європейський парламент продовжив місію Пета Кокса та Олександра Квасневського в Україні до Вільнюського самміту «Східного партнерства» – ред.) Може, на Януковича найде, на решті, прозоріння і він все-таки прийме рішення виконати умови Європейського Союзу й підписати угоду. Ми ж, зі свого боку, до останнього дня боротимемося за можливість підписати угоду з європейцями. Бо в ній – наше майбутнє й майбутнє наших дітей.

Григорій Немиря, «Батьківщина»:

– 13 листопада відбувся звіт на конференції президентів у Брюсселі, на якому Кокс і Квас-

невський представили свої висновки. Вони все ще дають Україні шанс. Йдеться насамперед про умову, яка сформульована не місією, а Радою ЄС, а саме: «Вирішення питання політично вмотивованого вибіркового правосуддя». В практичному сенсі це означає надання можливості на пропозицію уряду Німеччини лікування Юлії Тимошенко в Берліні, в клініці «Шаріте».

Кокс і Квасневський підкреслили, що ідея прийняття окремого закону – це не їхня ідея. Їхню ідеєю було й залишається застосування помилування. Ідея прийняття окремого закону – це ідея українського президента. Їхні очікування в зв'язку з цим, чим і пояснюється їхній приїзд саме сьогодні, 13 листопада, і присутність під час позачергової сесії Верховної Ради, що партія, почесним президентом якої є Віктор Янукович, а головою якої є прем'єр-міністр України, на запрошення якого вони і приїжджають до України, і партія, яка має більшість у ВР, фактично допоможе президенту України дотримати обіцянки, яку він давав вже багато разів, як мінімум 8 за останній місяць.

Цього не відбулося, тому вони, на жаль, змушені будуть доповісти ту ситуацію, яка залишається, в Брюсселі. В той же час Кокс і Квасневський підтвердили під час спілкування з опозицією, що вони отримали запевнення української влади, що вже наступного пленарного тижня, а більш конкретно 19 листопада, цей закон може бути проголосований. Його буде негайно підписано, що також пообіцяли, президентом (максимум наступної середи), що уможливить подальші кроки, зокрема, якщо буде закон, який потребуватиме окремого судового засідання, це буде зроблено наступного ж дня.

Вони підкреслили критерії виконання або невиконання. Не лише ухвалення закону на папері і навіть підписання його президентом, і навіть наявність відповідного рішення суду, а й виконання цього закону, свідченням чого буде фізична присутність Юлії Тимошенко в Берліні, в клініці «Шаріте», а не в Качанівській колонії.

Ми бачимо політичну волю опозиції, яка зробила крок назустріч, погодившись проголосувати без дебатов в першому читанні закони про прокуратуру, хоча ми маємо до нього застереження, зокрема до статті 24, яка зберігає загальний нагляд, і про вибори. Чого немає, на жаль, так це чіткого доказу політичної волі щодо вирішення питання політично вмотивованого переслідування.

На жаль, на мою думку, зеленого світла для підписання угоди у понеділок, 18 листопада, на засіданні міністрів закордонних справ країн ЄС, з огляду на відсутність відчутного прогресу, наврод чи можна сподіватися. Це, звісно, вирішуватимуть міністри, але, зважаючи на логіку подій, вони, ймовірно, змушені будуть констатувати на підставі звітів місії Кокса-Квасневського і своїх

Члени Клубу «вічних президентів» на полюванні

ЯНУКОВИЧІ НИЩАТЬ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

представництв тут, в Україні, що ключова умова (звільнення Юлії Тимошенко) залишається невиконаною, а значить і підписувати угоду про асоціацію не можна.

Віктор Чумак, УДАР:

– Перспективи ухвалення закону про лікування ув'язнених 19 листопада також дуже мізерні, бо є абсолютно чітка позиція Банкової. Їм цього не треба. Ситуація така, що їх влаштує тільки одне – Юлія за ґратами. Що ще можна вирішити? Мені здається, що головне завдання, яке вони ставлять, це показати, що ми з ваших 19-ти пунктів всі виконали, за винятком одного, тому як собі хочете.

А от перспектива підписання – це вже питання достатньо серйозних політичних розкладів. Наскільки Європа готова закрити на Юлію Тимошенко очі?

Тут не тільки Європа, тут будуть, напевне, дуже серйозні консультації в рамках Берлін – Вашингтон, Брюссель – Вашингтон і таке інше. Бо, за великим рахунком, як на сьогоднішній день, це, напевно, найбільша геополітична гра після Другої світової війни і розвалу СРСР. В залежності від підписання чи не підписання угоди про асоціацію України з ЄС можна розставляти всі політичні баланси в світі.

Першу ж реакцію Європи на те, що відбувається в Україні, видно із заяви міністра закордонних Німеччини Гідо Вестервелле, який написав у Twitter: «Я шкодую, що парламент в Україні 13 листопада втратив можливість знайти рішення у справі Тимошенко. Часу стає дедалі менше».

Віктор Небоженко, політолог:

– Ні Рибаку, ні владі, ні опозиції не прийдеється їхати підписувати угоду, а винятково одній людині – Януковичу. Якщо він до 19 листопада не примусить депутатів ухвалити закон, щоб змінив статус экс-прем'єр-міністра Юлії

Тимошенко, то на нього ляже вся відповідальність за непідписання угоди про асоціацію.

Позачергове засідання Верховної Ради 13 листопада засвідчило, що регіонали роблять усе, щоб саботувати євроінтеграційний процес, а в опозиції для прийняття рішень просто не вистачає голосів.

Рада вже давно працює в ручному режимі, і Європа прекрасно розуміє, що це гра. Але парламентарі й справді не хочуть брати на себе відповідальність за звільнення Тимошенко, особливо більшість, яка має достатньо голосів, аби ухвалити цей закон.

Кокс і Квасневський не будуть церемонитись з Україною, оскільки вони несуть відповідальність перед Європарламентом. Але це не означає, що Януковича не запросять, як і президента Вірменії, для підписання звичайної декларації про дружбу й співпрацю між українським й європейськими народами.

Проте є ще один варіант розвитку подій – більш цинічний, але досить зрозумілий людям з кримінальним минулим.

Коли Європа через кілька днів за рекомендаціями Кокса й Квасневського ухвалить рішення про непідписання угоди про асоціацію з Україною, тоді раптом Янукович може знайти політичний чи правовий хід зі звільненням Тимошенко. І тоді винною вийде Європа. Такий варіант, зокрема, нині реалізовує прем'єр-міністр Микола Азаров, який заявляє, що саме європейські політики винні в тому, що Тимошенко досі не на свободі.

Після Нового року знову розпочнуться перемовини про євроінтеграцію. Євроінтеграційні процеси вже почалися, тому зробити щось назад Україні насправді вже неможливо, хіба що Янукович не поїде до Вільнюса, а поїде до Москви й підпише скороспілий договір про дружбу й співробітництво з Митним союзом.

Борис Немцов, російський опозиційний політик:

– Я вважаю, що це рішення навіть не ставити необхідні закони на голосування й особливо той, який уможливив би лікування Юлії Тимошенко в Німеччині, розчарує, воно жахливе, абсолютно антигуманне, боягузливе, і, головне, стратегічно це велика помилка Януковича і партії влади. Я вважаю, що в цих умовах Євросоюз не повинен підписувати угоду про асоціацію. Тому що Україна імені Януковича свідомо йде на те, щоб у державі були політв'язні, цілком очевидно, що Юлія Тимошенко – головний політв'язень України. І чим, власне, Україна Януковича відрізняється від Білорусі Лукашенка та Росії Путіна, я не розумію. У Росії є політв'язні, в Україні є політв'язні і в Білорусі є політв'язні. У мене завжди була така позиція, що я вітаю партнерство України з Європою. Я вважаю, дуже правильним таке стратегічне рішення і сутісний історичний вибір України, але ні в якому разі не можна потурати політичним репресіям і запліщувати очі на беззаконня, яке твориться сьогодні в Україні. Тобто, не за всяку ціну має бути підписане це саме партнерство. Оскільки Янукович свідомо пішов на цей крок, то підписувати з ним угоду не варто. Наступний буде президент країни, я думаю, Україна з цього шляху не зверне, і з наступним буде підписано таку угоду. Або нехай випускає Юлію своїм указом. Йому, цьому самому Януковичу, абсолютно не обов'язково було організовувати всю цю клоунаду й комедію з цим законом і цією підготовчою групою, він міг своїм указом усі питання з Юлією Володимирівною давно вирішити, якби захотів. Я думаю, що таку позицію, як у мене, займе і Квасневський, і всі європейці, які там залучені до процесу. Жодної угоди з Януковичем, всі сили на його усунення!

Підготував Тарас Гнип
Карикатура з сайту
ForexAW.com

В УКРАЇНІ

ВЛАДА ЗАЧИНЯЄ
УКРАЇНІ ДВЕРІ В ЄВРОПУ,
ОПОЗИЦІЯ КЛИЧЕ ВСІХ
НА МАЙДАН

Опозиція закликає українців вийти на акцію на підтримку підписання асоціації із Європейським Союзом. Про це йдеться у спільному зверненні парламентських фракцій «Батьківщина», «Свобода» та УДАР.

«13 листопада 2013 року фракція Партії регіонів за вказівкою президента Януковича провалила голосування за ключовий пакет євроінтеграційних законопроектів, який гарантовано відкривав Україні шлях до підписання історичної угоди про асоціацію з Європейським Союзом», – зазначили вони.

«Українська опозиція, як і раніше, була готова віддати 100% голосів за всі євроінтеграційні закони, у тому числі за недосконалі президентські – про прокуратуру та про вибори», – уточнили політики. «Ми також пішли на важкі, але такі необхідні компроміси у питанні щодо подолання наслідків вибіркового правосуддя. Сама Юлія Тимошенко неодноразово чітко та публічно виступала із закликами не ставити підписання угоди в залежність від її особистої подальшої долі, якою б важкою вона не була», – йдеться у заяві.

«Відвертий саботаж Партією регіонів євроінтеграційного пакету законопроектів означає лише одне – Віктор Янукович свідомо зриває підписання угоди про асоціацію з ЄС, позбавляє нас шансу на реалізацію багатовікового прагнення українського народу: бути повноправною та невід'ємною частиною вільної, демократичної європейської спільноти», – вважають у трьох фракціях.

«Зрив угоди про асоціацію – це неминучий розворот нашої держави в минуле, у бік дикої неорадянської імперії під назвою «Митний союз». Це закриті перед нами та нашими дітьми двері до цивілізованої Європи. Це клуб довічних президентів, до якого так прагне вступити особисто Янукович через наміри сфальсифікувати результати президентських виборів 2015 року», – зазначають політики.

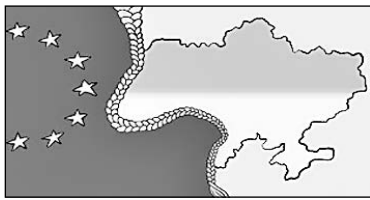
У трьох політичних силах переконані, що «зупинити такий розвиток подій може лише потужний громадянський спротив».

Опозиція оголосила акцію на 12.00 24 листопада у Києві із закликом до громадян прийти і підтримати одну вимогу до Януковича: підписати угоду про асоціацію з ЄС на Вільнюському саміті «Східного партнерства».

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО:
«ЯНУКОВИЧ НОГАМИ
ЗАБИВАЄ УГОДУ З ЄС»

Президент Віктор Янукович вирішив діяти безпрограшно й гарантовано вбити угоду про асоці-

ацію із Європейським Союзом. Про це йдеться у заяві Юлії Тимошенко у зв'язку з подіями навколо її захисника Сергія Власенка.

«Віктор Янукович останні тижні вже насмерть ногами забиває угоду про асоціацію. Порушення абсурдних кримінальних справ проти мого захисника Сергія Власенка зроблене сплановано та холоднокрівно, як останній удар в саме серце українських надій на підписання угоди», – зазначила вона. «Янукович хоче переконати європейських лідерів, що їхні зусилля із захисту України від диктатури марні і вони мусять здатися та відступити», – вважає Тимошенко. «Я закликаю всіх лідерів Європейського Союзу, українське громадянське суспільство та опозицію негайно діяти та за будь-яких обставин добиватися підписання нашої угоди», – заявила вона. «Не можна допустити, щоб кулуарні змови та особисті фобії Януковича остаточно знищили європейський шлях України», – зазначає Тимошенко. «Я звертаюся до всіх, хто має вплив на перебіг цих історичних подій, з проханням захистити 46 мільйонів українців від падіння в сутінкову зону свавілля та безкарності диктатури», – підсумувала вона.

БАНКОВА ШУКАЄ,
ЯК ВИПРАВДАТИ ЗРИВ
САМІТУ У ВІЛЬНЮСІ

На Банковій терміново шукають, як виправдати не підписання угоди з ЄС. Депутат від Партії регіонів Валентин Ландик попросив президента Віктора Януковича відкласти на рік підписання асоціації з Євросоюзом.

Про це він заявив під час зустрічі глави держави з представниками Українського союзу промисловців та підприємців і Федерації профспілок України 12 листопада в Києві.

Ландик розповів Януковичу про проблеми з експортом продукції до країн-членів Митного союзу. «У нас сьогодні величезні проблеми з Росією, Казахстаном, куди ми відвантажувемо більше 50% продукції», – сказав він. За словами депутата, така ситуація пов'язана з митною політикою України і Росії, а також з правилами СОТ.

Він зауважив, що українська продукція може стати неконкурентоспроможною після підписання угоди з Європейським Союзом про асоціацію, оскільки в такому випадку обсяги експорту українських товарів до країн Митного союзу будуть обмежені.

«Якщо це можна, давайте підписання на один рік поки перенесемо. Це дайте нам можливість підготуватися, дайте можливість закупити обладнання. Це велике прохання не тільки моє, це велике прохання промисловців», – сказав Ландик.

На початку зустрічі Янукович зазначив: «Я уважно прочитав ваші листи, звернення і пропозиції. Поділяю вашу стурбованість ситуацією, яка є в країні».

ТАЄМНІ ЗУСТРІЧІ
ЯНУКОВИЧА З ПУТІНИМ:
ЩО ЗА НИМИ СТОІТЬ?

Третя за останні три тижні зустріч українського та російського президентів таки відбулася. У Москві офіційно підтвердили, що Віктор Янукович зустрівся 9 листопада зі своїм російським колегою Володимиром Путіним. Натомість в Україні інформацію про візит глави держави до Росії досі офіційно не коментують. Експерти припускають, що така нетрадиційна дипломатія, коли обставини візиту не висвітлюються, може мати наслідком відмову від підписання угоди про асоціацію з ЄС.

Офіційний сайт президента не містить інформації ані про перебіг візиту Віктора Януковича до Росії, ані про результати переговорів. В управлінні доступу до публічної інформації адміністрації президента, куди журналісти звернулися з відповідним запитом, сказали, що відповідь буде пізніше. Утаємниченість довкола візиту Віктора Януковича до свого російського колеги є нетиповою для зустрічей перших осіб, наголошують дипломати. «Це не є звичайною практикою. Звичайно, є певні нюанси під час переговорного процесу, які не бувають предметом громадського обговорення. Але, щонайменше, загальну інформацію про перебіг переговорів громадськість, безумовно, повинна отримати», – сказав колишній міністр закордонних справ України Володимир Огризко. На його думку, інтенсивність візитів та таємничість перебігу переговорів зумовлена насамперед наближенням дати можливого підписання угоди про асоціацію між Україною та ЄС, а надто – особливим ставленням Москви до цього.

«КОЗИРНА КАРТА»
ПРЕЗИДЕНТА

Закон про зміни до Податкового кодексу, який нещодавно підписав Віктор Янукович, вважають його «козирною картою», яку режим може використати, якщо Віталій Кличко висуватиме свою кандидатуру на посаду президента. Про це пише німецька газета Frankfurter Allgemeine.

«Якщо наразі дозвіл на проживання в іншій країні може стати причиною виключення із виборчих перегонів, це може мати наслідки для Кличка, оскільки він тривалий час був тісно пов'язаний з Німеччиною», – зазначає у своєму матеріалі видання.

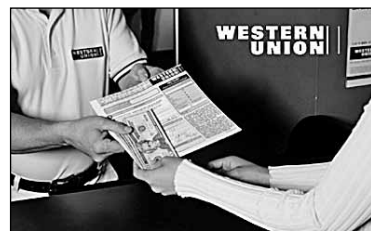
Кличко підтвердив Frankfurter Allgemeine, що мав «дозвіл на проживання у Німеччині» і донині володіє постійною німецькою візою. «Все це не таємниця. Закон, який Янукович нещодавно підписав, вважається його «козирною картою», яку б режим міг «вийняти зі свого рукава», якщо Кличко захоче висунути свою кандидатуру на посаду президента», – пише німецьке видання.

Після презентації Кличка як ймовірного кандидата на виборах президента 2015 року поспішно прийняття закону про зміни до Податкового кодексу – це «була спроба збити його з цього шляху, проте вона не вдалася, оскільки новий закон не може бути застосовано до минулого через заборону зворотньої дії», – пише видання.

Як зазначив Кличко в інтерв'ю виданню, він завжди був громадянином України і завжди мав проживання тут. Все це завжди відповідало законам.

ЗАРОБІТЧАНИ
ПЕРЕКАЗУЮТЬ,
МІНФІН – ПОЗИЧАЄ

Міністерство фінансів України наступного року планує розмістити казначейські зобов'язання серед населення й залучити до держбюджету 2,6-3 млрд. гривень за допомогою цього інструменту, повідомила 12 листопада журналістам директор департаменту боргової та міжнародної фінансової політики міністерства фінансів України Галина Пахачук. «Довіра відновлюється, але сьогодні ми повинні запропонувати ринку інші інструменти. За 2 роки ми залучили на внутрішньому ринку близько 7 млрд. доларів, тоді як всі наші зовнішні позики становлять 14,3 млрд. доларів. Тому ми розуміємо, що місткість ринку добра, і наступного року плануємо розмістити казначейські зобов'язання на 2,6-3 млрд. гривень», – сказала вона.

Під «доброю місткістю ринку» чиновниця має на увазі насиченість його американськими доларами та євро, які пересилають в Україну заробітчани. Саме цей фактор експлуатують і уряд, і Національний банк України, не афішуючи особливості цього, аби створювалося враження, що це заслуга не заробітчан, а влади.

У БОРГАХ,
АЛЕ НЕ В ШОВКАХ

Україна повинна сплатити за позиками загалом 17,7 млрд. гривень до кінця цього року. Про це повідомило міністерство фінансів України. Тим часом, міжнародне рейтингове агентство Fitch оцінило майбутні виплати України за кредитами й відсотками МВФ станом на початок жовтня у 1,7 млрд. доларів. За інформацією ж мінфіну, на початок жовтня обсяги майбутніх виплат за валютними зобов'язаннями, включаючи внутрішні і зовнішні борги, становили 1,85 млрд. доларів. За оперативними даними Держказначейства станом на 11 листопада, з початку року до держбюджету на-

дійшло 108,432 млрд. гривень від державних запозичень, тоді як витрати держбюджету на погашення держборгу за цей період становили 59,497 млрд. грн., на обслуговування держборгу – 26,017 млрд. грн. Загальна сума державного і гарантованого державою боргу України за вересень 2013 року зросла на 708 млн. дол., або на 1,04%, – до 69,060 млрд. дол. (552,001 млрд. грн.), за січень-вересень сума державного й гарантованого державою боргу України зросла на 4,565 млрд. доларів, або на 7,08%. У 2012 році державний і гарантований державою борг України зріс на 8,9%, і на 31 грудня 2012 року становив 515,51 млрд. грн., або 64,495 млрд. доларів. Законом «Про Державний бюджет України на 2013 рік» встановлено граничний рівень держборгу на 31 грудня 2013 року у розмірі 483 млрд. гривень.

НА ФЕСТИВАЛІ
МУЛЬТФІЛЬМІВ
У ДРЕЗДЕНІ ПЕРЕМОГЛА
11-РІЧНА УКРАЇНКА

На міжнародному дитячому кінофестивалі анімаційного мультфільму, який днями завершився у Дрездені (Німеччина), перше місце дісталося мультфільму «Оля-ля». Його творець – Даринка Котелянець з села Петрик Літинського району на Вінниччині. Юній мультиплікаторці всього 11 років. Її простий і світлий мультфільм розповідає про життя корови.

За словами самої переможниці, спочатку їй запропонували зробити анімацію про вбивство. Але Даринка відмовилася й придумала мультфільм про собаку. Проте роботу не взяли, сказавши, що тема не цікава. Тоді дівчинка написала сценарій, де головною героїнею стала її корова Зірка. Цю роботу затвердили. На втілення ідеї в життя знадобився мультфільм розповідає про життя корови.

Згідно зі сценарієм, корова виходить вранці у поле. Навколо неї ростуть квіти. Зірка спочатку пається, а потім вкривається квітами, як ковдрою. Потім сама Даринка з'являється у кадрі та починає доїти корову. Молоко – кольорове, а на небі – кольорова веселка.

Першим та головним глядачем мультфільму стала мама Дарини, якій робота доньки дуже сподобалася. Що стосується самої переможниці, то своє майбутнє вона з кінематографом не пов'язує, бо мріє бути співачкою.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

UKRAINIAN AMERICAN BAR ASSOCIATION Асоціація Українських Правників Америки

NOTICE OF UABA ELECTION RESULTS

The biennial election of UABA Officers and Governors was held on October 19, 2013 at the Azul Sensatori Resort, Mayan Riviera, Mexico and the following slate was elected.

UABA OFFICERS for 2013-15

PRESIDENT

Petro R. Kostiv

Kostiv & Associates, P.C.
3450 Wilshire Blvd, STE 402
Los Angeles, CA 90010
Phone: 213-369-3015
Fax: 213 - 652-8888
Email: petro.kostiv@kostivlaw.com
www.kostivlaw.com

Petro Kostiv resides in Los Angeles and runs the main office of Kostiv & Associates, P.C. Petro's areas of practice include various aspects of business law, bankruptcy, and immigration. Petro focuses on helping foreign investors to open and develop their businesses in the United States. Petro also advises American individuals and businesses on how to succeed in foreign business environments. For his undergraduate degree, Petro attended UC Berkeley. He later received an MA in Political Science from the University of KwaZulu-Natal in Durban. Thereafter, he completed his JD at the University Of Michigan School Of Law in Ann Arbor. While at the University of Michigan, Petro spent a summer working at the Supreme Court of Argentina and studying Argentine law at a law school in Buenos Aires. Petro is admitted to the California State Bar and the U.S. District Court for the Central District of California. Petro is fluent in Spanish and Brazilian Portuguese as well as his native Ukrainian and Russian.

VICE PRESIDENT

Taras Rudnitsky

Rudnitsky Law Firm
145 Middle Street, Suite 1111
Lake Mary Florida 32746
Phone: (407) 323-4949
Fax (407) 323-4955
Email: Taras@CarSafetyLawyer.com
www.CarSafetyLawyer.com;
www.TheAirbagBlog.com;
www.HelpingFloridaConsumers.com

Taras S. Rudnitsky has a unique background as an automotive safety engineer, expert witness and consumer justice attorney. Taras has limited his practice to representing consumers since first opening his law office in 1998. He has been a featured speaker before consumer justice attorneys, governmental investigators, and corporate executives, and has also been interviewed by several television station and newspaper reporters regarding consumer justice issues. His commitment to consumer justice began at the University of Michigan Law School, where he represented consumers in the Law School's Clinical Law program. Taras is active in Florida bar organizations, including serving as Vice-Chair of the Small Claims Rules Committee and serving on the Board of Directors for Community Legal Services of Mid-Florida and the Legal Advocacy Center of Central Florida. The Florida Supreme Court has frequently recognized his contributions to the public for pro bono legal services. and he earned the Seminole County 2012 and 2013 Pro Bono Attorney of the Year awards from Legal Services.

SECRETARY/TREASURER

Oksana Pelekh

Law Offices of Peter Piddoubny
25-84 Steinway Street
Astoria, NY 11103
Phone: 718-721-7600
Fax: 718-721-9892
Email: opelekh@gmail.com

Oksana Pelekh specializes in litigation, real estate, bankruptcy and immigration law in New York City, New York. Oksana is admitted to the New York State Bar and licensed to practice law in Ukraine. Oksana earned her law degree in 2005 from Ivan Franko National University, School of Law and in 2007 received LL.M. degree from Pace Law School.

Страхування життя — чим воно корисне для мене?

“Адекватне страхування життя забезпечує покриття витрат на останні медичні і похоронні послуги, а також для оплати податків і погашення боргів, які близька вам людина могла мати.”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

EAST VILLAGE MEAT MARKET J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours
Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

САМОПОМІЧ (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Співка

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

Business Loans from 4.50% APR*

Car Loans from 0.99% APR*

Second Mortgage Fixed from 3.00% APR*
up to \$150,000 No closing costs

Please contact our loan department
973-471-0700, ext. 17 or 20
* Rates are effective May 20, 2013 and are subject to change without notice.

— 2014 —
Celebrating the Bicentennial of Taras Shevchenko's birth
OPEN CALL

**UKRAINIAN
INSTITUTE
LV
ESSAY
CONTEST**

Contest Theme:

**TARAS
SHEVCHENKO**
WHY DOES HE MATTER TODAY?

Open to all youth ages 14-21

1ST PRIZE: \$3,000

TOTAL PRIZE MONEY: \$9,000

ENTRY DEADLINE: JANUARY 31, 2014

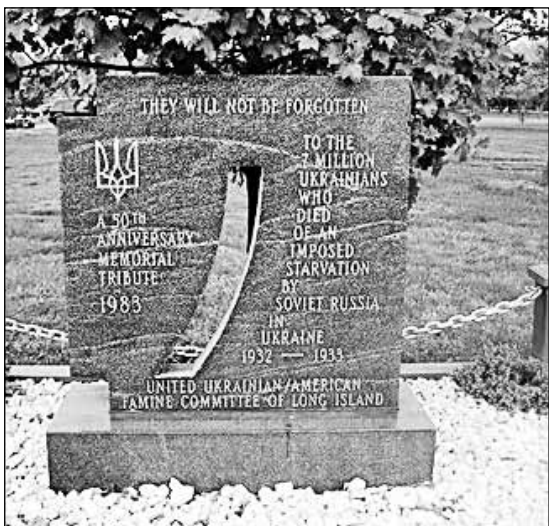
For details on the contest, visit www.ukrainianinstitute.org

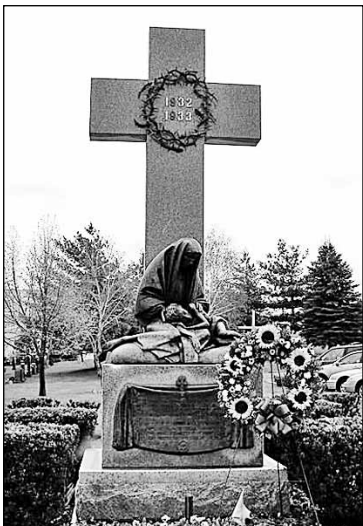
UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA
2 East 79th Street, New York, NY 10075
Tel: 212-288-8660 • www.ukrainianinstitute.org

**ДО 80-РІЧЧЯ
ГОЛОДОМОРУ**

І МЕРТВИМ, І ЖИВИМ

Лонг-Айленд, штат Нью-Йорк

Блумінгдейл, штат Іллінойс

Кліфтон, штат Нью-Джерзі

Лос-Анджелес, штат Каліфорнія

Для українців Америки, незалежно від місця народження, регіону походження й віку, трагедія 1932-1933 років – це не лише генетична пам'ять, а й нагадування світові про тоталітаризм, який не повинен ніколи й ніде більше повторитися. Найактивніші громади увічнили цю пересторогу й родову пам'ять в монументах і меморіальних знаках. Їх на території США чотири.

Пам'ятник жертвам Голодомору в місті Блумінгдейл (штат Іллінойс) встановлено в 2003 році зусиллями Фундації українського Голодомору на українському цвинтарі Святого Андрія Первозванного. До речі, в 2006 році Дмитро Табачник, який сьогодні заперечує цю страхітливую українську біду, у свою віце-прем'єрську бутність, прибувши до Чикаго для участі в Національній виставці України,

разом з тодішнім Надзвичайним і Повноважним послом України в США Олегом Шамшуром та отцем Богданом Калинюком, настоятелем Української православної церкви Св. Андрія Первозванного, та представниками української громади поклав квіти до цього пам'ятного знаку.

Меморіальний знак в пам'ять мільйонів жертв Голодомору каліфорнійський Комітет пам'яті геноциду в Україні поставив в

1986 році, неподалік мерії, в одному з найбільших парків Лос-Анджелеса – Grand Park of Los Angeles. Його автор – інженер Тарас Козбур.

Українці Лонг-Айленда вшанували жертв цієї трагедії ще раніше – в рік 50-ліття українського Голодомору-геноциду – пам'ятним знаком у Айзенгавер-парку (Eisenhower Park), що в East Meadow на Лонг-Айленді.

Громада Клифтона (штат Нью-Джерзі) минулого року встановила на подвір'ї Української православної церкви Святого Вознесіння пам'ятний знак жертвам Голодомору – копію київського пам'ятника, що стоїть на Михайлівській площі. Щоб пом'янути, застерегти, передати естафету пам'яті нащадкам.

Вл. інф.

80-ЛІТТЯ ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ: ПАМ'ЯТАЄМО!

Нью-Йорк
Катедральний собор Святого Патрика
51 Street and 5-th Ave,
New York, 10022
www.saintpatrickscathedral.org

**23 листопада, субота,
1:00 год. по полудні.**

Соборна панахида за невинно убієнними жертвами Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Після Служби Божої заплановано ходу пам'яті до Постійного представництва Російської Федерації при ООН, що на 67-й вулиці в Нью-Йорку.

Український музей у Нью-Йорку
222 East 6th Street
New York, NY 10003
Тел: (212)228-0110
www.ukrainianmuseum.org

20 жовтня -29 грудня.

Відкрито виставки: «Віддайте хліб щоденний... Голодомор: тоталітарне вирішення», в якій через оригінальні експонати – фотографії, офіційні документи, свідчення очевидців та інший архівний матеріал розкриваються всі сторони

жахливої трагедії 1932-1933 років, та «Вічна пам'ять» - збірка творів Лідії Боднар-Балагутрак, яка представляє Голодомор та інші трагічні сторінки історії України очима відомої мисткині українського походження.

А також виставка «Пропаганда і лозунги: Політичний плакат у Радянській Україні, 1919-1921». Представлено 28 оригінальних плакатів (27 з яких подарували для постійної колекції музею д-р Юрій Рибак та Анна Ортинська), які розповідають про політичні реалії того часу, що стоять за пропагандистськими прийомами, мистецьку цінність творів. Жаклива іронія цієї пропаганди полягає в тому, що найчастіше її адресовано українським селянам – з вимогою віддати на справу революції останню зернину.

**П'ятниця, 15 листопада,
7:00 год. вечора.**

Письменниця Андрея Халу-па проведе презентацію «Уроки «Колгоспу тварин» про свою книжку Orwell and the Refugees: The Untold Story of Animal Farm (Орвелл та біженці: нерозказана історія «Колгоспу тварин»), що вийшла друком цього року. Антирадянська сатира Джорджа Орвелла Animal Farm писалася тоді, коли Сталін ще був потрібний Заходу в боротьбі з Гітлером, і багато хто з провідних західних інтелектуалів ще вірив в соціалістичну революцію. Оповідь Андрій Халу-па охоплює історію іммігрантів від Голодомору (1932-1933 роки) і сталінських репресій кінця

1930-х до перебування в таборах для переміщених осіб під час і після війни.

Український Інститут Америки
2 East 79th Street,
New York, 10075
Тел: (212) 288-8660
www.ukrainianinstitute.org

29 жовтня-14 листопада.
Виставка «HOLODOMOR 1932-1933».

6 листопада – Імпреза пам'яті з нагоди 80-ліття цієї трагічної дати, в якій візьмуть участь провідні науковці, дослідники, експерти, а також свідки, які пережили Голодомор.

Будинок Українських Державницьких Організацій
Second Avenue, 2nd Floor
New York, NY 10003

**Субота, 16 листопада, о год.
5:00 вечора.**

Американський український громадський комітет Нью-Йорку запрошує на вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років.

Поминальне слово виголосить Геннадій Іванущенко, український історик, співзасновник і член вченої ради Центру досліджень визвольного руху, директор державного архіву Сумської області 2005-2010 років.

Прем'єра фільму «Константин Бокан-один з 10 000 000 жертв» про життя і смерть молодого українця під час Голодомору 1932-1933 рр.

Чикаго, штат Іллінойс
Ukrainian National Museum
2249 W Superior Street
Chicago, IL 60612
Тел: (312) 421-8020
www.ukrainiannationalmuseum.org

1 листопада – 1 грудня 2013 р.
Виставка «In Memory of the Victims: Genocide in Ukraine 1932-1933».

Ukrainian Institute of Modern Art
2320 W Chicago Avenue
Chicago, IL 60622
(773) 227-5522
www.uima-chicago.org

4 жовтня -1 грудня, 2013 р.
Виставка «Artists Respond to Genocide».

St. Nicholas Ukrainian Catholic Cathedral
2238 W. Rice Street
Chicago, IL 60622

**16 листопада, субота,
о 1:00 год. полудні.**
REQUIEM/MEMORIAL:
«80th Anniversary of the Ukrainian Genocide».

Спільна Служба Божа патріарха Руси-України (УПЦ Київського патріархату) Філарета та парох о.Ричарда Семінака.

Філадельфія, штат Пенсильванія
Дзвін Свободи
People's Square
5th & Market Streets
Philadelphia, PA 19106

**17 листопада, неділя,
о 1:00 год. по полудні.**
Маніфестація й інсценізація біля Дзвону Свободи.

Українська католицька катедра Непорочного зачаття
830 North Franklin Street
Philadelphia, PA 19123
Тел: (215)663-1166

**17 листопада, неділя,
о 3:00 год. по полудні.**
Жалобна панахида й вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 рр.

Лос-Аджелос, Каліфорнія
Los Angeles Grand Park
Our Lady of Angels Cathedral
California Committee to Commemorate the Genocide/Holodomor in Ukraine 1932-1933
4315 Melrose Avenue
Los Angeles, CA 90029
(323) 668-0172
www.yko-la.com

**24 листопада, неділя.
11:30 -1:30 год.** – показ фільму про Голодомор в Українському культурному центрі.

О 2:00 год. по полудні – вшанування пам'яті жертв Голодомору біля Меморіалу в Los Angeles Grand Park. За участю свідків Голодомору, колишнього посла США в Україні Вільяма Міллера, офіційних представників міської влади. Жалобна хода від Los Angeles Grand Park до Our Lady of Angels Cathedral.

О 4:00 год. по полудні – панахида-реквієм за участю українського хору «Кобзар».

У ГРОМАДІ

9 листопада Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці на урочистому вечорі в рамках підготовки й відзначення 200-літнього ювілею Тараса Шевченка в Українському Інституті Америки представило перше в історії факсимільне видання Шевченкової поеми «Гайдамаки» 1841 року з двома супровідними монографіями та перший том двотомного видання «Шевченко в критиці», що охоплює всю друковану прижиттєву критику поета разом з вичерпними коментарями.

«Усім нам здається, що ми знаємо Шевченка, – розпочав доповідь «Шевченкознавство в XXI столітті: виклик шевченківського ювілею» Григорій Грабович, президент Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці. – Трохи так, а трохи не так...» Й уся подальша доповідь професора Гарвардського університету, одного з найавторитетніших шевченкознавців світу, зокрема, автора монографії про поему «Гайдамаки» та редактора праці «Шевченко в критиці», була не стільки промовою, скільки розмовою з усіма присутніми в залі про «живого Шевченка», яка спонукала до думання й осмислення самої постаті нашого Пророка. З висоти XXI століття і в контексті часу, в якому він жив і творив.

Григорій Грабович коротко зупинився на огляді прижиттєвої критики Тараса Шевченка, підкресливши, що відразу після появи Кобзаря з'явилася 6 російськомовних рецензій, з яких лише одна – Белінського – була негативною. Українські ж критики мовчали й заговорили лише через рік. А від 1948-го до 1956-го років взагалі не було жодної друкованої публічної згадки про Шевченка, він був просто викреслений із життя.

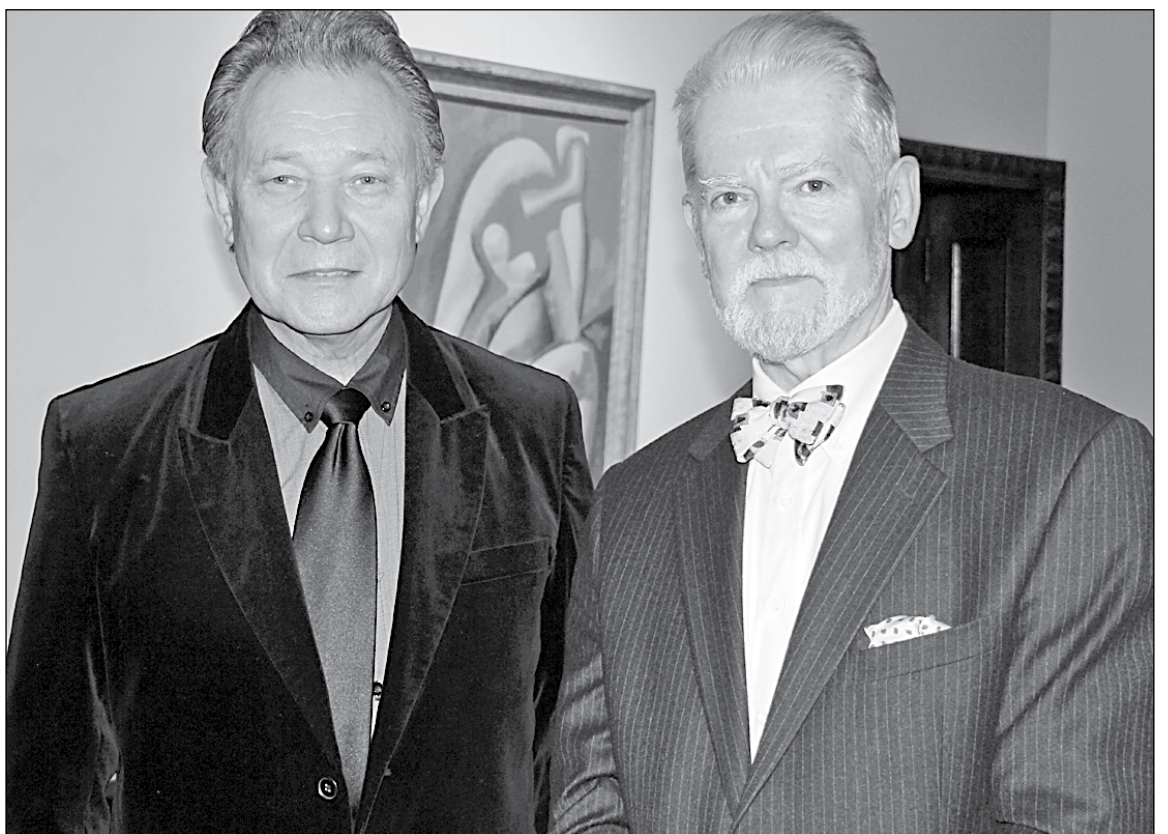
«Його роль Пророка вистраждана. В його поезії не чути жодного фальшу, інакше весь код було б поламано... І в цьому велика таїна його письма...» – завершив свій виступ професор Грабович.

Розгадати Шевченків код в усі часи пробували не лише

літературознавці, а й композитори. Під час презентації талановитий київський, а тепер нью-йоркський піаніст Павло Гінтов, стипендіант НТШ, представив творчість Тараса Шевченка, перекладену мовою музики. У його фортепіанному виконанні пролунали «Шевченківська сюїта» Бориса Лятошинського, кожна частина якої пов'язана з окремими цитатами з «Кобзаря», а також «Літній вечір» Ігоря Шамо та «Бурлеска» Мирослава Скорика.

Учасників та гостей вечора від імені Української Вільної Академії Наук (УВАН) привітали науковий секретар, професор Анна Процик, від імені управи Українського Інституту Америки – віце-президент УІА Катерина Наливайко.

Вела програму перший віце-президент НТШ-А Галина Гринь, яка насамкінець подякувала всім співробітникам Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в США, що прилучилися до цього проекту й своїм сум-

Президент Наукового Товариства ім.Т.Шевченка в Америці, автор монографії про Шевченкові «Гайдамаки», редактор праці «Шевченко в критиці» проф. Григорій Грабович та Народний артист України Іван Бернацький, який готує до 200-ліття з дня народження Т.Шевченка виставу за його поемою «Гайдамаки»

ШЕВЧЕНКО, ЯКОГО МИ НЕ ЗНАЄМО

Учасники й гості вечора привітали професора Грабовича з 70-літтям, заспівавши «Многая літа» й піднявши за його здоров'я та наукову працю по келиху доброго вина.

ГАЙДАМАКИ

ТАРАС ШЕВЧЕНКО В КРИТИЦІ

I

Факсимільне видання Шевченкової поеми «Гайдамаки» та перший том двотомного видання «Шевченко в критиці»

лінням, інтелектом та працею зробили цей вечір воістину незабутнім.

Після культурної програми відбулося прийняття з вином та закускою, приготовлене українським рестораном «Веселка», під час якого учасники й гості вечора привітали професора Грабовича з 70-літтям, заспівавши «Многая літа» й піднявши за його здоров'я та наукову працю по келиху доброго вина.

Дарунком стало саме свято. Було приємно бачити не лише завідників імпрез Українського Інституту Америки, які цікавляться його життям, люблять і підтримують цю унікальну інституцію, а й багатьох представників новітньої української

хвилі: акторів, художників, учителів, які віддали багато років педагогічній праці в Україні.

Той, хто пропустив цю нагоду почути шевченкіану «з перших уст», відчувати, як звучить Шевченкове слово, втілене корифеями в музику, має можливість надолужити прогаяне бодай частково, придбавши нові видання для власної бібліотеки або як, подарунок рідним, приятелям, колегам. Тим паче, що наближаються різдвяно-новорічні свята.

Придбати ці та інші унікальні видання можна, звернувшись за тел: 212-254-5130 або електронною поштою: info@shevchenko.org.

Катерина Боруш
Фото Василя Лопуха

ШЛЯХ. ІСТИНА. ЖИТТЯ

До української громади США знову завітав патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет (в миру – Михайло Антонович Денисенко). Фігура ще донедавна неоднозначна, довкола якої було поламано немало списів. Однак час, як завжди, все розставив на свої місця. Сьогодні патріарх Філарет – справжній національний моральний авторитет, до думки якої прислухаються не тільки вірні Київського патріархату, а й увесь український народ. Його позиція чітка і однозначна – Україні, як великій європейській державі, потрібна єдина помісна Українська православна церква. Причому патріарх не тільки виголошує своє бачення об'єднання, а й з готовністю слухає інших. Він не тримається за патріарший посох й готовий передати його іншому, але за неодмінної умови – церква має бути українською за духом і принципами, не підлегла ані Риму, ані Москві, ані Константинополю. Такою, як всі інші автокефальні православні церкви – рівною серед рівних.

У січні наступного року патріарху Філарету виповниться 85 років. Це вже, так би мовити, осінь життя. Але виглядає він напролюд бадьоро, нелегкі перельоти через Атлантичний океан переносить легко, а міркує так, як і належить богослову, владіці й просто літній людині, за плечима в якій стільки літ.

Не один раз, ще в часи, коли був в Україні оглядачем парламентської газети «Голос України» з питань релігії, мав можливість спілкуватися з патріархом Філаретом і можу констатувати, що він своїх поглядів і переконань не змінює. Як 20 років тому, так і нині патріарх виступає за зміцнення та єднання Української православної церкви довкола ідеї створення єдиної помісної церкви.

Цього разу патріарх Філарет прибув до США з метою взяти участь у святкуванні 60-ліття Свято-Троїцької парафії міста Бріджпорт (штат Коннектикут), де настоятелем прот. О. Двінятін, а також відправити жалобну панахиду за жертвами Голодомору-геноциду біля пам'ятника безневинно убитим при вході до церкви Святого Вознесіння у Клифтоні (штат Нью-Джерсі), де парохом отець О. Жовнірович.

У затишному й гостинному будинку голови парафіяльної Ради Свято-Вознесенської парафії п. Володимира Могучого, який люб'язно запросив мене до обіду разом з патріархом та супроводжувачами його особами, мав можливість ще раз послухати думки й умовисновки патріарха Філарета.

Уперте небажання Константинопольського патріархату визнавати Українську православну церкву автокефальною патріарх Філарет пояснює не тільки розколом українського православ'я, а й прагненням Константинополя мати якомога більшу кількість віруючих, які мешкають за межами своїх материнських церков. «Чим більше вірних мешкає поза межами своїх патріархатів, тим краще Константинополю. Бо тоді створюється враження, що за цією церквою стоять мільйони, і Стамбул з належною повагою ставиться до осідку патріарха. Інакше він давно зачинив би всі патріарші інституції в турецькій столиці».

Константинопольський патріарх не йде назустріч українським православним ще й тому, що боїться зіпсувати взаємини з Москвою, яка є його головним фінансовим спонсором. Бо ж Москва вважає Україну своєю канонічною територією.

На запитання, чому інші православні церкви не поспішають визнавати автокефалію УПЦ Київського патріархату, патріарх Філарет відповідає: «Причин невизнання три. Перша: не існує чітких і ясних канонів про механізм утворення автокефальних церков. Друга: Українська православна церква розділена і нам, як умову визнання, висувають необхідність об'єднання в єдину помісну Українську православну церкву. Третя: Російська православна церква робить усе можливе й неможливе, використовуючи підступні засоби, в боротьбі проти визнання Української православної церкви автокефальною».

Патріарх Філарет та супроводжувачі його особи, разом з тутешнім духовенством та господарями в будинку голови Парафіяльної ради Свято-Вознесенської церкви в Клифтоні (штат Нью-Джерсі) Володимира Могучого

ОСІНЬ ПАТРІАРХА

Патріарх Філарет відправляє жалобну панахиду за жертвами Голодомору-геноциду 1932-1933 років біля пам'ятного знака перед входом до Свято-Вознесенської церкви в Клифтоні

Утім, вважає патріарх, в нинішніх умовах Київський патріархат повинен зосереджувати свої зусилля не на визнанні своєї автокефалії іншими помісними церквами, а на зміцненні й розширенні своєї церкви, на всебічному духовному служінні українській пастві та українському народу. «Це означає, що нам потрібно зберігати єдність і стабільність у нашій церкві. Архидіакеї й духовенство повинні ретельно виконувати свої архіпастирські і пастирські обов'язки, виховувати відданих церковній справі молодих священиків, які б дбали насамперед про духовне й вічне, а не про земне й скороминуще», – каже патріарх.

Святійший патріарх торкнувся також проблеми об'єднання в єдину церкву українських пра-

вославних з українськими греко-католиками, про що мріяли великі сповідники Христової віри митрополит Андрей Шептицький та патріарх Йосиф Сліпий. На думку патріарха Філарета, проти такого єднання завжди виступатиме Римська курія. Вона не зацікавлена у відриві українських греко-католиків з орбіти свого впливу, а тому ніколи не схвалить такого єднання. Так само вона ніколи не надасть Українській греко-католицькій церкві статусу патріархальної, бо католицьку церкву, на відміну від православної, де співіснують багато рівних патріархів, побудовано за принципом піраміди. На самій її горі сидить Папа Римський. Він і є головним і єдиним патріархом. Ось чому багаторічні зусилля укра-

їнських греко-католиків добитися патріархату закінчувалися нічим. Змінювалися папи, а патріархату як не було, так і немає.

Торкаючись взаємин з Українською православною церквою Московського патріархату, патріарх Філарет наголосив, що ще в 2008 році Київський патріархат почав переговори з УПЦ Московського патріархату про підготовку до діалогу між двома українськими церквами. Початок був успішним. Але це не сподобалося Московській патріархії. З обранням митрополита Кирила патріархом Московським підготовка до діалогу припинилась – заборонила Москва. Новообраний патріарх, не без тиску Кремля, висунув ідею «русского міра», тобто відновлення імперії. Він став часто їздити в Україну, пропагуючи цю «мертву» ідею, якої Україна не сприйняла. В рамках її здійснення патріарх Кирило вирішив ліквідувати «самостійність і незалежність в управлінні» Української православної церкви Московського патріархату. Було створено комісію з приведення статуту УПЦ у відповідність зі статутом Московського патріархату. А цим статутом передбачалося створення так званих митрополичих округів, запровадження яких призвело б до підпорядкування їхніх керівників не предстоятелю УПЦ, а безпосередньо Московському патріарху і Московському Синоду.

«Синод Київського патріархату, – сказав патріарх, – розгадав плани Москви і звернувся до єпископату та духовенства УПЦ МП із закликом бути пильними і не допустити знищення статусу їхньої церкви як «самостійної й незалежної». В результаті московської активності в Україні в УПЦ МП посилювся автокефальний рух. Є в цій церкві агресивні архiereї, подібні до митрополита Агафангела, який не сприймає Українську державу, але значна частина українських архiereїв, які люблять Україну і не хочуть віддавати Москві свою «самостійність і незалежність», стали симпатизувати Київському патріархатові. Щоправда, вони ще побоюються відкрито спілкуватися з нашими архiereями, але можна сказати, що душою вони з нами».

Протистояння вірних різних церков, бої за храми, свідками яких ми були в 90-х роках, ворож-

нечу і ненавсть патріарх Філарет називає великим гріхом. «Нам треба уникати конфліктів і ворожнечі, – каже він. – Тому що любов єднає, а гріх розділяє. Ми ставимо собі за мету об'єднання з нашими братами по вірі, а це означає допомагати їм бути разом з нами одним цілим. Тільки таким шляхом, шляхом любові, угодним Богові, ми можемо прийти до єдності. УПЦ Київського патріархату повинна продовжувати неофіційні контакти з Вселенською патріархією та іншими помісними церквами, особливо з Єрусалимською церквою, де знаходяться святі місця, зі святою горою Афон – форпостом чернечого життя; розширювати зв'язки й шукати шляхи до єдності з іншими українськими православними церквами, з Українською греко-католицькою церквою. Для нас брати по вірі всі, хто вірить в Господа нашого Ісуса Христа й визнає його подвиг на Голгофі та життя вічне, яке Він дарує кожному через покаяння. Ми прагнемо бути разом з усіма християнськими церквами світу. У нас з ними спільне завдання: захист християнської моралі й християнських цінностей. Як відомо, в наш час здійснюється цілеспрямований наступ на християнство. Всі церкви повинні відчувати свою відповідальність перед Господом нашим Ісусом Христом за Церкву Христову і стати на захист своєї віри».

А що стосується нашої церкви, то єдина помісна Українська православна церква в Україні неодмінно буде, незважаючи на всі протидії Москви. Бог з тими, хто йде правдою й прямою дорогою, а не з тими, хто ходить кривими стежками. А там, де Бог, там і перемога».

Патріарх Філарет відслужив минулої суботи, 9 листопада, жалобну панахиду біля пам'ятного знака жертвам Голодомору-геноциду біля входу до Свято-Вознесенської церкви в Клифтоні (штат Нью-Джерсі), зустрівся з українською громадою в залі цієї церкви, розповівши їй про церковне та суспільне життя сучасної України. А в неділю, 10 листопада, відслужив Божественну літургію в Свято-Троїцькому храмі в місті Бріджпорт (штат Коннектикут) з нагоди 60-ліття тамтешньої парафії і взяв участь у храмовому святі.

Валентин Лабунський

УГРОМАДІ

10 листопада, напередодні Дня ветерана, члени 6-ї станиці організації «Українські американські ветерани» поклали квіти до обеліска на цвинтарі в місті Юніон (штат Нью-Джерсі), вшанувавши пам'ять загиблих хвилиною мовчання й помолившись за душі тих своїх побратимів, які в різні періоди американської історії відстоювали на полях воєн та битв американську свободу.

У церемонії взяли участь колишні учасники воєнних дій: Володимир Боднар, радіотелеграфіст військово-морського флоту США під час Другої світової війни, Михайло Федірко, артилерист, який во-

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМІВ

Члени 6-ї станиці організації «Українські американські ветерани» біля обеліска пам'яті. Фото Левка Хмельковського

ював на Середземному морі, Роберт Долан, танкіст під час Корейської війни, Орест Романюк, медик під час війни у В'єтнамі, Божена Ольшанів-

ська, вдова Ігоря Ольшанівського – також учасника Корейської війни.

СВОЇЙ ВІРІ, СПРАВІ, БАТЬКІВЩИНІ

На знімку (зліва направо): митрополит Антоній, пані-матка Іляна, Валентина Кузьмич, владика Данило, настоятель храму Святої Трійці о.Тодор Мазур

Минулої неділі служба Божа в Українській православної церкви Святої Трійці, що на Брум-стріт у Нижньому Мангетені, пройшла особливо піднесено. Церковну родину відвідали митрополит Української Православної Церкви в США Антоній та голова Консисторії УПЦ владика Данило. Парафіяни зустріли високодостойних гостей традиційними хлібом-сіллю та квітами.

Відслуживши спільно з настоятелем храму отцем Тодором Мазуром недільну літургію, митрополит Антоній звернувся до парафіян з такими словами: «Радію, що брама цієї церкви завжди відчинена для тих, хто шукає правди, любові й родини...» І як живе свідчення того, як ця парафія змінює життя вірян, зачитав записку, яка надійшла до

отця Тодора: «Я бажаю кожному з парафіян цієї церкви знайти мир і спокій у своєму серці так, як тут знайшла їх я». До листівки було додано конверт із 500 доларами – пожертвою для храму.

Однією з тих, хто знайшов у храмі Святої Трійці віру, надію й любов, є Валентина Кузьмич – жінка, яка віддала велику частину свого життя на вівтар служіння Українській Православній Церкві. На знак визнання цієї багатолітньої жертвовної праці на християнській ниві митрополит Антоній нагородив її медаллю «The Great Benefactor – Blahodiynyk – of Our Holy Ukrainian Orthodox Church» («Великий Благодійник нашої Святої Української Православної Церкви»).

Валентина Кузьмич майже 15 років була головою сестрицтва Української Православної Церкви в США, багато разів входила до управи Митрополії УПЦ, ро-

дина Кузьмичів заснувала спеціальну християнську стипендію Kuszmycz Family Scholarship.

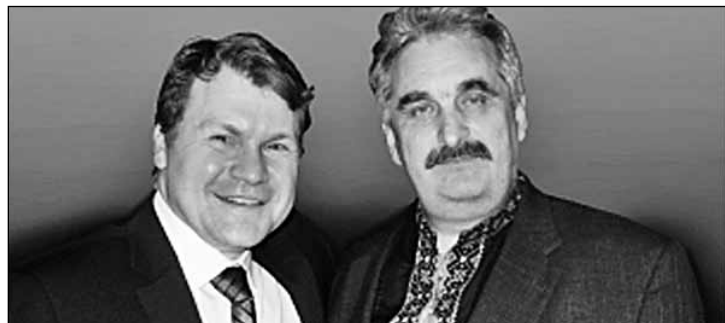
Голова Консисторії владика Данило, вручаючи пані Кузьмич медальйон, на якому зображено Святого Андрія Первозванного, засновника Христової церкви в Україні, сказав: «Пані Кузьмич своєю вірою, любов'ю й відданістю християнським традиціям українського православ'я завжди асоціюється в моєму серці зі спадщиною Андрія Первозванного...»

Парафіяни церкви тепло привітали Валентину Кузьмич багатоголосим «Многая літа».

До побажань християнської родини Української православної церкви Святої Трійці приєднується також наша газета, оскільки пані Валентина Кузьмич – одна з перших й відданих до сьогодні передплатників і читачів нашого тижневика. Неймовірно сильна й вольова жінка, народившись на Волині й перенісши всі біди та печалі свого покоління, переживши не одну особисту родинну трагедію, вона завжди була й залишається людиною широго серця й великої християнської любові. У таких людей, як вона, треба вчитися не лише благодійництва, а й життєвої стійкості, відданості своїй вірі, своїй справі, своїй Батьківщині.

Вл.інф.

«ІСТОРИЧНІ ВИБОРИ» В ОРГАНІЗАЦІЯХ АМЕРИКАНСЬКИХ ЛЕМКІВ

Новообрані лідери лемківських американських організацій Марко Гованський та Андрій Хомик

26-го жовтня члени Організації Оборони Лемківщини (ООЛ) обрали Марка Гованського новим головою своєї Крайової управи, а 6-го жовтня на звітно-виборних зборах Фондації досліджень Лемківщини новим її президентом став Андрій Хомик. Ці вибори стали воістину «історичними», оскільки знаменують перехід лідерства від старшого покоління до молодшого.

Андрій Хомик прийшов на зміну президентові Фондації Стефану Гованському, який відійшов у вічність в лютому нинішнього року. Виступаючи 26 жовтня після завершення Національної конвенції ООЛ на святковому бенкеті, він підкреслив, що «ця передача обов'язків дозволить наступному поколінню лідерів будувати майбутню працю на підмурку великої роботи і знань своїх попередників, з якими вони розділяють глибоке хвилювання за їхню малу Вітчизну Лемківщину й увагу до лемківських питань». Великою повагою до попередників була проіннята й промова Марка Гованського, який пообіцяв щиро прислухатися до ідей та думок кожного члена організації, старшого чи молодшого, підкресливши водночас необхідність для всіх лемків працювати разом і разом рухатися вперед.

Андрій Хомик народився у Львові в сім'ї Марії Одрехівської та Василя Хомика, лемківсько-українського поета, які були депортовані з лемківських сіл Вілька і Мисцова до Радянської України в 1940-х роках. Навчався у відомій тоді Львівській дитячій художній школі, куди згодом прийшов викладати, закінчив Львівське училище прикладного та декоративного мистецтва та Інститут прикладного та декоративного мистецтва у Львові. Брав активну участь у Львівському товаристві «Лемківщина», очоливши в 1990-ті роки його молодіжну секцію. Малярство Андрія Хомика, яке повернуло до життя забуту техніку живопису на шклі, привело його до Сполу-

чених Штатів, куди він зрештою переїхав наприкінці 1990-х років.

Пан Хомик є членом ООЛ у Йонкерсі й мешкає сьогодні разом з дружиною Тетяною в місті Норволк (штат Коннектикут).

Новообраний голова Крайової управи ООЛ Марко Гованський народжений в сім'ї переселенців з лемківських сіл Ждиня і Смереківце під час примусової депортації в процесі злочинної акції «Вісла» в 1947 році. Виріс у Йонкерсі, де з самого раннього віку брав активну участь в українсько-американських організаціях, в тому числі суботній школі українознавства при храмі Св.Михайла, Спілці української молоді (СУМ). Завзятий прихильник спорту, він посідав різні посади – аж до президента в спортивному клубі «Крилаті» з Йонкерса, Нью-Йоркському гокейному клубі «Козаки», Українській спортивній централі Америки й Канади, брав участь у міжнародних футбольних турнірах.

Марко Гованський отримав ступінь бакалавра в галузі інженерії в Гарвардському університеті й ступінь магістра в галузі ділового адміністрування в Нью-Йоркському університеті. Член ООЛ в Ірвінгтоні (штат Нью-Джерсі), разом з родинною мешкає у нью-джерзійському містечку Грін-Брук.

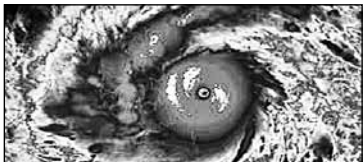
Марко Гованський перейняв естафету від Зенона Гальковича, який керував організацією протягом останніх 14 років і був винагороджений званням Почесного голови Організації Оборони Лемківщини. На бенкеті пан Галькович подякував членам ООЛ за багатолітнє партнерство й висловив вдячність Федеральній кредитній спілці СУМА (Йонкерс) та Федеральній кредитній спілці «Самопоміч» (Джерсі-ситі) за щедрі грошові подарунки, пожертвовані для підтримки майбутньої діяльності організації.

Додаткову інформацію про ООЛ та ФДЛ можна отримати на сайті: www.lemkoool.com. А також, звернувшись за електронною адресою: editor@lemkoool.com

Діана Райлі,
пресовий референт
Організації Оборони
Лемківщини

ДОПОМОЖІМО ФІЛІПІНАМ!

Консисторія Української православної церкви в США у співпраці з Міжнародною православною християнською доброчинною місією – International Orthodox Christian Charities (IOCC) звертається до своїх вірян й усіх людей доброго серця допомогти постраждалим унаслідок руйнівного тайфуну на Філіпінах.

«Чим ми можемо допомогти? Своїми молитвами, доброчинними датками, харчами й речами першої необхідності», – наголошується в офіційному зверненні

Консисторії УПЦ в США. Адреса доброчинного фонду:

Typhoon Relief Fund
Ukrainian Orthodox Church of the USA

PO Box 495 South Bound Brook, NJ 08880

Додаткова інформація за тел: (732)356-0090 або електронною поштою: consistory@uocofusa.org

ПЛАНЕТА ЗЕМЛЯ

Чи існував насправді Едемський сад, чи це просто метафора? А якщо існував, то де саме він знаходився? Ще донедавна ці запитання викликали в учених-матеріалістів саркастичну посмішку. Але час і приголомшуючі знахідки археологів змінили її на гримасу

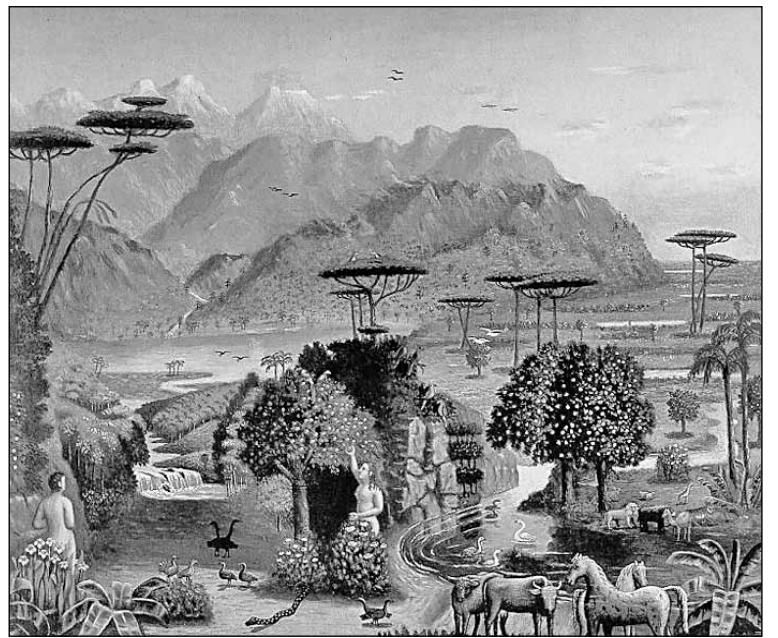
див. Господь рай у Едемі на сході. Є й інший орієнтир для шукачів Едему: його омивають чотири ріки – Євфрат, Тигр, Гіхон і Фесон. Можна припустити, що рай знаходився на сході від Ізраїлю, на березі цих чотирьох великих річок. На мапі Землі є тільки одне місце, котре точно відповідає цьому описанню – Месопотамія.

В міжріччі Тигра та Євфрата в 42 столітті до нашої ери існувала одна з найдавніших цивілізацій нашої планети – Шумерське царство. Сучасники вважали його землі райськими. Образ раю нерозривно пов'язаний з теплим кліматом і квітучими садами, наповненими спілими плодами. В Месопотамії цілий рік цвіли сади, і одне з див свту – висячі сади Семіраміди – також родом звідти.

метрів, і води Перської затоки затопили її.

Але якщо прийняти версію, що Едем знаходився в міжріччі Тигра та Євфрата, то куди поділися дві інші річки, згадувані в книзі Буття – Гіхон та Фесон? Зовсім недавно на висоті 720 кілометрів геосинхронні супутники зробили дивовижне відкриття: на території міжріччя в давні часи було не дві річки, як нині, а чотири, як стверджує Біблія. На знімках, окрім Тигра та Євфрата, чітко видно русла ще двох великих, але пересохлих з часом річок. Можливо, це й були Гіхон та Фесон.

Деякі вчені, втім, резонно зауважують, що всесвітній потоп змінив і Едемський сад, і чотири річки, що його омивали. Назви ж Тигр та Євфрат пере-

Едемський сад. Ерастус Філд. 1860 р.

У ПОШУКАХ РАЮ

Де знаходився Едемський сад?

здивування. Виявилось, що все, що написано в Біблії, – це правда! І всесвітній потоп, і гігантський корабель Ноя, і міста грішників Содом та Гомора, і води Червоного моря, що розступилися, аби пропустити народ ізраїльський, який тікав під проводом Мойсея з єгипетської неволі (на дні цього моря археологи знайшли й єгипетські колісниці, й залишки зброї воїнів-єгиптян). Воістину, жодної коми неправди, жодної титли вигадки!

Матеріалістична наука стверджувала, що людина розумна (homo sapiens) з'явилася на Землі приблизно 150 тисяч років тому в районі центральної Африки і вже звідти поступово почала розселятися планетою. Це один з небагатьох наукових постулатів, який ніколи не піддавався сумніву. Однак останні знахідки археологів свідчать про те, що й це чергова псевдонаукова омана. В 2008 році під час розкопок в печері Кесем (Ізраїль) археологи знайшли предмети побуту давньої людини, а серед них і людські останки. І нічого не було б у цьому незвичайного, якби не одне «але» – їхній вік сягає 400 тисяч років й вони нічим, в тому числі й формою черепа, не відрізняються від сучасної людини!

Але як сучасні люди могли опинитися на узбережжі Середземного моря за 200 тисяч років до появи (згідно з науковим постулатом) перших людей в Африці? То, можливо, околиці Кесема і є тим самим місцем, де розташовувався рай, а в ньому й перші люди планети Адам і Єва?

Шлях до біблійного саду, де жили Адам і Єва, в Біблії описано детально. Завдання нині сущих homo sapiens розшифрувати Біблію й накреслити реальний маршрут.

У книзі Буття мовиться: і поса-

Мапа Герхарда Меркатора, на якій зображено райську землю, розділену чотирма ріками, на Північному полюсі

Шумери винайшли гончарний круг і колесо, цеглу й місячний календар, писемність, математику, архітектуру й навіть систему шкільного навчання. Шумерські племена оселилися в міжріччі після всесвітнього потопу. Свій край вони назвали Ксенгі – земля праведника, а самі вірили, що на схід від Месопотамії, де сходять сонце, знаходяться колишні райські землі. В шумерських міфах точно повторюються біблійні описи раю – країни вічного блаженства, де не було ані тяжкої праці, ані хвороб, ані старості.

Можливо, на схід від Месопотамії справді існував земний рай. Але куди він щез? Існує версія, що райські землі було змито з лиця землі всесвітнім потопом. У результаті всесвітньої катастрофи територія, де знаходився Едемський сад, опустилася на півтора десятка

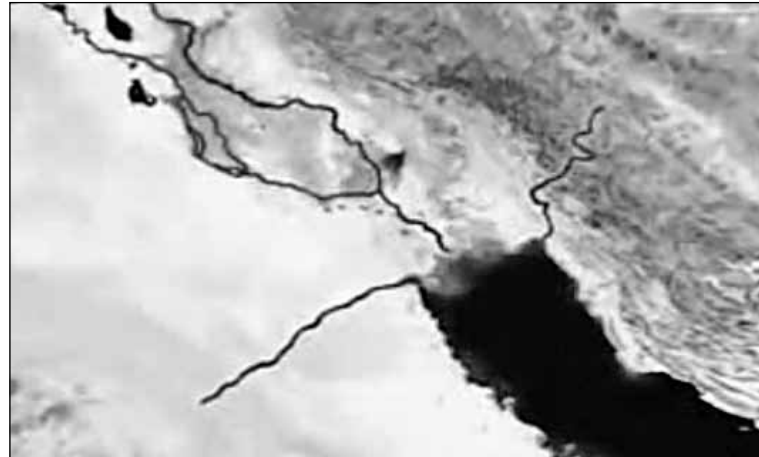

Фото з космосу, на якому чітко видно, що крім Тигру й Євфрату, в міжріччі були ще дві ріки, що з часом пересохли

йшли в післяпотопний світ з допотопного як пам'ять про ту первісну планету. Точнісінько так само, як переселенці з Європи називали в Америці чи Австралії річки, землі й міста рідними назвами – тими, які вони пам'ятали з дитинства на полишеній батьківщині.

Є ще одна дивовижна версія місцезнаходження раю, яка дійшла до нас з XVI сторіччя. Збереглася мапа, на якій зображено Північний полюс та арктичний материк, розділений чотирма протоками-річками. Автор – знаменитий німецький картограф Герхард Меркатор – людина, яка присвятила все своє життя пошуку втраченого людським раю. Його картографічний атлас було видано в Німеччині в 1597 році. Щоправда, в атласі була одна дивина – на Північному й Південному полюсах автор чомусь намалював материки, про які на той момент ніхто не знав. Сучасники вважали це дивацтвом картографа й забули про ці неточності.

Однак час показав, що Меркатор був правий – через 400 років після його смерті на Північному полюсі було знайдено затонулі землі. В 1948 році вчені знайшли на дні Льодовитого океану гір-

луни, гравій, пісок – породи, над якими колись давно-давно трудився морський прибіл. Стало ясно, що на Північному полюсі нашої планети колись був материк, який пішов під воду кілька тисячоліть тому.

Звідки Герхард Меркатор, кабінетний учений, який ніколи не залишав меж свого провінційного містечка, знав про існування під холодними арктичними водами невідомої землі? Кажуть, що під час складання свого атласа він користувався Біблією й стародавніми мапами, які привозили йому мореплавці. Меркатор був упевнений, що на Північному полюсі він знайшов втрачений людством рай, нашу прадавню батьківщину, де з'явилися з волі Божої наші праматір і прабатько Єва і Адам.

Але чи могла земля за Полярним колом бути раєм? Півроку її пеленає морок і лишень на горизонті час від часу з'являються відблиски північного сяйва. На думку деяких учених, місцем народження людства могла бути тільки приполярна область, оскільки багато років тому умови, придатні для життя, склалися насамперед на полюсах планети, там, де нині вічні льоди й вічна мерзлота. Можливо, саме тому перелітні птахи щороку мігрують на північ – їх кличе на цю мертву землю генетична пам'ять про теплу й гостинну прабатьківщину.

Втім, для справді віруючих християн Едем – це майбутній рай на небесах. І немає жодного сенсу розшукувати перший райський сад. Адже в них є новіший і кращий сад, і вони з нетерпінням і радістю його чекають. А ностальгія за втраченим раєм, яку відчуває кожна віруюча людина, – це підтвердження того, що він справді був.

Леся Клокун
Спеціально для
«Нової газети»

Дзеркало

СПОКУТА

*Товчемося над прірвою без світла,
у черзі днів вистоюєм за «щастям».
А вже Зоря у небі знов розквітла,
щоб кожен з нас на білім світі спасся.*

*Узріти те, чого не вгледить око.
Почути те, чого не зловить вухо.
Не тлінний скарб підносити високо,
а скарб душі освячувати духом!*

*Минеться все: колиска і могила,
постане вічність – кара і спокута
чи нагорода за Любові силу?..
Так возлюбім, щоби в гріху не бути!*

Надія Дичка

ДОВКОЛА СВІТУ

З Австралією нас познайомив... Тарас Шевченко. Якщо точніше, то круїз «Від серця Європи – до серця України», приурочений 175-літтю від дня народження Тараса Шевченка. За легким відпочинковим словом «круїз» насправді ховалася велика серйозна політика. Надворі стояв травень 1989 року. Уявіть собі зовсім не модерний кільканадцятипалубний білосніжний лайнер, який відразу ж спадає на думку при слові «круїз», а звичайний радянський трипалубний теплохід «Маршал Рибалко», який з ініціативи лідерів Народного Руху України в середині травня 1989 року вирушив з Одеси до Києва, зупиняючись дорогою в усіх найбільших портових і припортових містах і містечках України, несучи їм Шевченкове слово. Вирушив з тим, щоб 22 травня, в день перепоховання Тараса Шевченка в Україні, прибути до Києва й провести велелюдний мітинг біля пам'ятника поетові в Києві (в радянські часи покладання квітів до пам'ятника Кобзарю в цей день заборонялося й вважалося брутальним проявом українського буржуазного націоналізму). Радянський «круїзний теплохід» був настільки антирадянським, що його відмовилися прийняти «червоні» Запоріжжя й Дніпропетровськ. І неспроста, бо «наповнений» він був українознавцями й шевченкознавцями з усього світу – від Японії й Росії до Америки й Австралії.

Був на тому «шевченківському круїзному лайнері» й австралієць Юрко Ткач. Власник української книгарні «Байда» у Мельбурні, перекладач і романтичний любитель усього українського, він прилетів за тисячі миль до України замість свого діда Дмитра Нитченка, якому вік і болячки не дозволили вирушати в таку далеку дорогу. Видавець і літературознавець, він цілковито присвятив себе українському шкільництву й за півстоліття життя на австралійському континенті, так і не навчившись водити автомобіль, з дня в день, з суботи до суботи, з року в рік їздив велосипедом у шкільних справах, долаючи по кільканадцять миль – від хати до хати, від школи до школи, від парафії до парафії. Тішився, що одна з його доньок – Леся стала українською журналісткою й письменницею, друга – Галина – завідувачкою катедри славістики в австралійському університеті, а внук Юрко полишив інженерію, вважаючи її нудною, зайнявся україністикою.

Отож, завдяки його гостинності в грудні 1990 року ми потра-

пили до Австралії й стали першими журналістами материкової України, які побували на «зеленому континенті» й розповіли про те, що на ньому живе сорок тисяч українців, які пам'ятають своє коріння, бережуть свої традиції й коли фотографуються, то для приємної усмішки не кажуть «cheese», а голосно вигукують «вареники з вишнями».

Насправді грудень – то для України, в Австралії ж тоді буяло літо. Можна лишень уявити, що відчували наші земляки, коли в 40-ві роки минулого століття їхні судна пришвартовувалися до цих берегів. Їхали чи пливли вони сюди не від великого бажання, радше, навпаки, їхали, як пратило, ті, кому більше нікуди було податися, хто не зміг знайти родичів чи «спонсорів» у Америці чи Канаді...

Цього року українці Австралії офіційно святкують 65-ліття свого поселення на «зеленому» континенті

АВСТРАЛІЙСЬКІ ГОСТИНЦІ

Наша довідка: Українська діаспора Австралії – одне з наймолодших українських поселень у світі, що посідає 35-те місце серед інших етнічних груп, що мешкають в цій країні.

Перші поодинокі особи українського походження поселилися тут ще в XIX столітті. Однак масова імміграція розпочалася в 1948-1949 роках, коли політичні емігранти (displaced persons) з України масово прибули до Австралії з Німеччини. За ці роки на «п'ятому континенті» виросло три покоління австралійців українського походження.

Найбільші українські громади зосереджено в Мельбурні, Сідней, Аделаїді, Перті, Брісбені. Значна частина з них об'єднана в Союз українських організацій в Австралії (СУОА).

Перше об'єднання українців Австралії утворено 10 червня 1950 року на I з'їзді австралійських українців. На IV з'їзді в 1953 році постав Союз українських організацій Австралії, який координує діяльність громад та інших українських організацій до сьогодні. Штаб-квартира СУОА, чинним головою якого є Стефан Романів, знаходиться в Мельбурні. До складу СУОА належать 22 українські громадські організації.

В Австралії діють два наукові центри українознавства при вищих навчальних закладах країни: Центр українських студій при Макворійському університеті (Сідней) та Центр україністики імені Зерова в Мельбурні при Монаш-університеті.

Українці Австралії з представниками австралійського парламенту, який одним з перших визнав український Голодомор геноцидом

Нинішнього року українці Австралії офіційно святкують 65-ліття свого поселення на цьому континенті. Про них існують об'ємисті довідники: два томи видання «Українці в Австралії», «Альманах українського життя в Австралії», австралійському матеріку присвячений четвертий том «Енциклопедії української діаспори».

Перші ж відомості про український слід на «п'ятому континенті» датуються 1850-ми роками,

коли до Австралії прибрався український вояк Михайло Грив з австрійського війська, оселився в Квінсленді й, працюючи на фермі, доробився до добрих статків. У 1860 році до нього приїхав односелець Яцко Пелевський, який згодом успадкував майно Михайла Грива й продовжував господарювати на цій землі.

Перед Першою світовою війною прибули вже більші групи емігрантів з Російської імперії, які працювали в її далекосхідних

регіонах та Китаї. Серед них були й українці, переважно робітники залізничних та корабельних компаній. Поселившись у Брісбені, вони заснували «руські клуби». Саме в такому слов'янському культурному клубі у Брісбені на початку XX століття виник етнічний конфлікт між українцями й росіянами – російське керівництво клубу відмовилося передплатити українську пресу з Європи й Америки, українці відділилися й створили власний

Український робітничий клуб в Квінсленді. Є відомості, що один з діячів клубу, В. Харченко, організував театральну трупку, яка поставила першу українську виставу в Австралії «Назар Стодоля».

Видатною постаттю української Австралії залишається Микола Миклухо-Маклай, українець по крові й духу, нащадок стародубського козака з Новгород-Сіверщини, визначний мандрівник, океанограф, етнограф, який у 1880-ті роки досліджував Нову

Австралійські українці четвертого покоління з українським національним прапором на Federation Square в Мельбурні

Підприємець і жертвний меценат Юрій Борець – один з найуспішніших українців Австралії

Микола Миклухо-Маклай, українцеві по крові й духу, нащадок стародубського козака з Новгород-Сіверщини, з папуасом Агматом, 1875 р.

Фото на згадку з професорами відділу україністики Мельбурнського університету ім. Монаша

Гвінею та острови Малайського архіпелагу, жив у Сідней, де одружився з австралійкою, й вніс великий вклад у вивчення тубільних культур та географії Австралії.

Масова еміграція до Австралії розпочалася наприкінці 1940-х років, а найбільшого розмаху набула в 1949 році – з Німеччини, з таборів переміщених осіб («Ді-Пі») на «зелений континент» приїхало тисячі політичних втікачів-українців. З 1949 року виходить часопис «Вільна думка» в Сідней, газета «Єдність» у Аделаїді, альманах «Новий обрій» у Мельбурні. У 1950-му відкрито перші українознавчі народні школи, 1951-му – в місті Перт українські іммігранти заснували футбольний клуб «Київ» й видали першу українську художню книжку...

Одного дня Юрко Ткач повіз нас далеко в червону пустелю – «показати одне українське містечко». Тепер уже не пригадується його назва, але назавжди закарбувалися в пам'яті випалені, немов на пательні, будиночки з низькорослими деревами й колючками, шалене сонце, що, здавалося, не полишає зеніту, й жодної живої душі надворі. Вулиці в цьому пустельному місті мали «металеві» назви – Залізна, Мідна, Свинцева, Алюмінієва...

«Це шахтарське містечко, – пояснив нам Юрко. – Тепер тут немає жодного українця, але колись багато наших людей починали своє австралійське життя-буття саме з цих копалень...»

Той, хто зголошувався їхати до Австралії, як правило, підписував контракт, за яким перші три роки зобов'язувався працювати там, де буде потрібно. Отож, на початках українські іммігранти працювали на найважчих роботах: у копальнях, будівництві доріг, рубанні тростини... Працювали тяжко, але дуже швидко доробилися до власних будинків, комфортних автомобілів, успішних бізнесів – у середині 50-х практично кожен мав свій дах над головою. Принаймні, ми не зустрічали в Австралії жодного українця, який би мешкав у соціальному житлі. «Бо то не є гонорово!» – пояснювали вони нам лише однією фразою. Потім ми повернемося до неї, бо дорогою назад, додому, летітимемо разом із земляком із Одеси, який повертався надзвичайно зворушений і разом з тим пригнічений. Зворушений, бо зустрівся зі своєю матір'ю, яка живе в Мельбурні, через 50 років. Пригнічений, бо мешкає вона самотньо, до того ж в багатопверховому, панельному (за нашою ментальністю, означає найгіршому) будинку для бідних.

Пригадується, як місцеві українці вирішили показати нам Сідней й, надивившись на знаменитий оперний театр, Гарбор-міст, торговельні моли й бутіки, на одному з модерних будинків, споруджених в американському стилі, тобто, з кольорового скла, ми раптом помітили великий синьо-жовтий прапор. «Це офіс Юрія Борця», – пояснили нам наші австралійські приятелі так, ніби йшлося про нашого спільного знайомого або загальновідому кожній пересічній особі людину. Адже ми, східняки, вихованці радянської школи й випускники радянських університетів, багато чого тоді не знали. Це вже потім, коли пан Борець, викроївши час, зустрівся з нами й подарував кілька книжок, виданих за його фінансової підтримки, в тому числі про ОУН та УПА, ми дізналися, що народився він на Переміщині, був членом юнацтва ОУН, учасником найціліснійшої боротьби на західно-українських землях і легендарного рейду УПА на Захід влітку 1947 року... І коли пан Борець з ледь помітною усмішкою на вустах простягнув нам книжку в червоній обкладинці, на якій великими літерами було написано «Капітал Карла Маркса, том І», то ми в душі спочатку обралися й подумали, що нас таким чином хочуть принизити, мовляв, що з вас візьмеш – «советські, вони й в Австралії советські». Але розкривши й погортавши її, зрозуміли, що так на українському Заході видавалася антирадянська література – перші й останні п'ять-десять сторінок були стилізовані під «комуністичну класику», а далі йшов текст, заради якого ця книга, власне, й видавалася.

Прибувши в 1949 році до Австралії й оселившись у Сідней, Юрій Борець заснував власну компанію бідильних матеріалів «Baro Timber» і став одним з найуспішніших українців Австралії. Він будував не просто добротні будинки, а цілі вулиці й називав їх українськими іменами: вулиця Мазепи, вулиця Бандери, вулиця Лемків, вулиця Борця...

В Україну він повернувся своїми спогадами «У вирі боротьби», «Рейд без зброї», «З найкращими» і меценатством: за його підтримки вже в часи української державності видано десятки книг, праць з історії та культури, створено фільм «Залізна сотня»...

...Проводжали нас, як батьки проводжають своїх дітей у далеку дорогу, радіючи й водночас крадькома втираючи сльозу. Купа подарунків, взаємних вражень, обіцянок не забувати один одного... Зіна Ботте, яка потім, як Надія Матківська в Америці, стане «Чорнобильською матір'ю» в Австралії й першим почесним консулом України в цій країні, принесла чоботи – модельні, теплі й неймовірно дорогі. В обох сенсах. «Як же без чобіт?! – навіть не хотіла слухати, коли ми казали, що не треба було так тратитися. – Ви ж прилетите до Москви, а там зима, 30 градусів морозу!» А потім, коли ми вже сиділи за прощальним столом, розповіла, як за ті чоботи «воювала». Річ у тім, що в Австралії не буває зими в нашому, європейському сенсі, зі снігами й морозами, то й зимових чобіт у тамтешніх крамницях немає. А якщо десь і трапляються, то аж ніяк не влітку, торгівля ж-бо тут також залежить від пори року. Словом, пані Ботте виписувала те взуття мало не з Антарктиди, заплативши за нього стільки, що за ті гроші на ту пору можна було, напевне, купити помешкання на Хрещатику.

Давно вже немає на цьому світі вродливої, доброї й надзвичайно шляхетної австралійської полтавки Зіни Ботте, яку передчасно вирвала із життя невиліковна онкологічна хвороба. Почесну українську дипломатичну місію перебрав на себе її чоловік Валерій, з яким ми потім часто зустрічалися, коли він прилітав до Києва. Власне, вони були першими мультимільонерами-українцями, яких ми зустріли у своєму житті й на ту пору вже мали готелі, ресторани, ферми й весь розкішний класичний набір заможних людей, необхідний для того, щоб насолоджуватися життям. Але вони не крали й не шахраювали, як нинішні українські олігархи. Вони тяжко працювали й зробили себе самі.

Діти іммігрантів з Полтавщини й Сумщини, закінчивши університети й одружившись, вони вирішили спробувати себе в мотельному бізнесі. «Років п'ять працювали лише вдвох, по 24 години на добу, без свят і вихідних...» – розповідала нам Зіна Ботте. Аж на шостий вони змогли собі дозволити найняти ще кількох робітників й купити ще один мотель, а потім ще й ще... А ще Зіна розповідала, як одного разу потрапила в халепу: «У бізнесі важливо бути чесним, інакше не витримаєш конкуренції. Але

якось одна пара забула в нашому мотелі нічну сорочку й ми відіслали за адресою, вказаною під час реєстрації. За кілька днів у наш офіс вривається розгнівана жінка, не та, що в нас зупинялася, як потім з'ясувалося, дружина того чоловіка, й погрожує рознести весь наш бізнес, бо ми влаштували тут, мовляв, будинок розпусти. З того часу в усіх наших готелях-мотелях діє «залізне правило»: нікому нічого залишеного не відсилати додому, а повертати лише особисто...»

Були серед австралійських гостинців і надзвичайно дорогі нашому серцю дарунки. Саме з Австралії ми привезли платівку Квітки Цісик, про яку до того зовсім нічого не знали. Подарували нам австралійські українці й «кишеню» значків із синьо-жовтим прапором і тризубом та відеокasetу зі свідченнями про Голодомор 1932-1933 років, яку при перетині радянського кордону в нас конфіскували й так ніколи й не повернули...

... Повернувшись додому, ми написали серію статей про свою подорож на «кінець світу», яка тоді, в 1990 році, так і сприймалася. Представляючи авторів тих публікацій, редакція написала: «... побували в Австралії і повернулись». І та фраза потім довго обговорювалася на кухнях і за різними лаштунками. Насправді ж вона неточна. Бо частинка нашого серця назавжди залишилася в Австралії.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Київ – Мельбурн – Сідней –
Канбера – Аделаїда – Київ**

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди́ть всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701

Телефони:

**(914) 969-4200
(800) 550-4334**

E-mail:

alesia@dunwoodietravel.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:
(718) 934-7644
або зайти на сайт:
www.newtours.us

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

Золота осінь!

Чудова нагода завітати до нас.

Нові Сертифікати (CD)*: на 2 років – 1.40%; 5 років – 2.15%

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також! Криза минає.
Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть, заробите на різниці!

При 20% першому внеску (Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – 3.00%;

20 років – 3.75%; 30 років – 4.25%

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – 2.625%;

5 років – 2.875%; 7 років – 3.375%

*Ставки виражають річний дохід у відсотках і можуть бути змінені без попередження

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

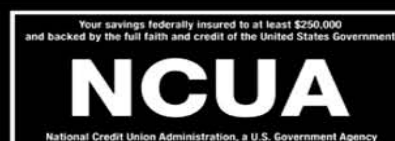
39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

MEMBER 2 MEMBER

Membership Referral Program

Pick up the referral coupon at any USFCU location

\$25 For the Referring Member
and the New Member
when new member opens a prime share account

USFCU Benefits:

- Free Checking Account • Free Direct Deposit • Free Online Banking
- Mortgages & Car Loans • Shared Branching at over 5,000 locations nationwide
- Over 75,000 Surcharge-Free ATMs • Electronic Newsletter
- Confidentiality is part of the service we provide

NEW/REFERRED MEMBERS - All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Your account must remain open and in good standing for 60 days before the \$25 M2M Referral Bonus is deposited into your account. CURRENT/REFERRING MEMBERS The \$25 M2M Referral Bonus will be deposited into your account when the New/Referred Member meets the requirements listed in the "New/Referred Members" section of this disclosure. GENERAL - This referral coupon must be submitted at the time the new member applies for membership. A member is considered a "Qualified Referring Member" if he or she is a USFCU member in good standing. Family members of current USFCU members qualify. Joining members must present two forms of government issued I.D. (one must be U.S. government issued photo I.D.). The \$25 M2M Referral Bonus will be deposited into the prime share account when qualifications are met. The \$25 M2M Referral Bonus is unlimited during offer period (*see below). Former members qualify as a new member provided their previous account was closed six months prior to the date of rejoin. A minimum of \$50 into a prime share account and a \$5 membership fee are required to open a USFCU account and must remain in the account at all times. Members receiving the \$25 M2M Referral Bonus will be sent an IRS Form 1099-MISC and may be responsible for paying taxes on the incentives. The USFCU Board of Directors and Employees are not eligible for the \$25 M2M Referral Bonus.

*Offer valid October 1, 2013 - December 31, 2013

www.ukrfcu.com
Federally insured by NCUA

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	80 доларів
На півроку	-	40 доларів
На три місяці	-	25 доларів

Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

Ювілейний Баль Дебютанток СУМ 2014 рік
Субота, 1-го березня 2014р.
 Sheraton Parsippany Hotel - 199 Smith Road, Parsippany, NJ 07054

Вечірній стрій обов'язковий.

За дальшими інформаціями звертатись до Канцелярії КУ СУМ на число телефону (212) 477-3084
 або гляньте www.cym.org/us

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
 Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату виграшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
 або для призначення Вашого візиту
 просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
 Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

УКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ САДОК

Український домашній дитячий садок у Wallington, штат Нью-Джерсі, запрошує дітей віком від 2 до 5 років. Окремий затишний гарно умебльований дім, дбайливі вихователі, домашнє харчування, помірні ціни.

Тел. (973) 777-7479 (862) 228-3163
pawelszpa@yaho.com

**СУБОТА,
23 ЛИСТОПАДА, 2013**

Українсько-американська громада
 вшановуватиме

80-ту РІЧНИЦЮ

ГОЛОДОМОРУ

Соборна ПАНАХИДА

о год. 1:00 дня

в Катедрі Св. Памфила

51 Street and 5th Avenue, New York City

Приєднуйтеся до нас,
 щоб спільно задати і вшанувати мільйони невинних жертв
 Голодомору в Україні у 1932-33!

"Нова газета" -
 український громадсько-політичний тижневик.
 Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
 Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
 Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
 Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
 Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
 Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
 та оголошень несуть рекламодавці.
 Адреса редакції:
 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
 Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
 Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
 Established October 2008 in New York.
 Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
 Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
 Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
 Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
 with the author of a printed material.
 Authors of printed materials are fully responsible
 for the content of their commercial Ads
 Editorial Office:
 64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
 Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
 E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
 Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
 Ціна договірна

**With a SRNYFCU checking account and
online banking paying bills is as
easy as 1, 2, 3!**

- 1. No checks to write**
- 2. No envelopes to lick**
- 3. No stamps to stick**

Just a click!

E-statements too!

www.selfreliancenyny.org

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed
by the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

